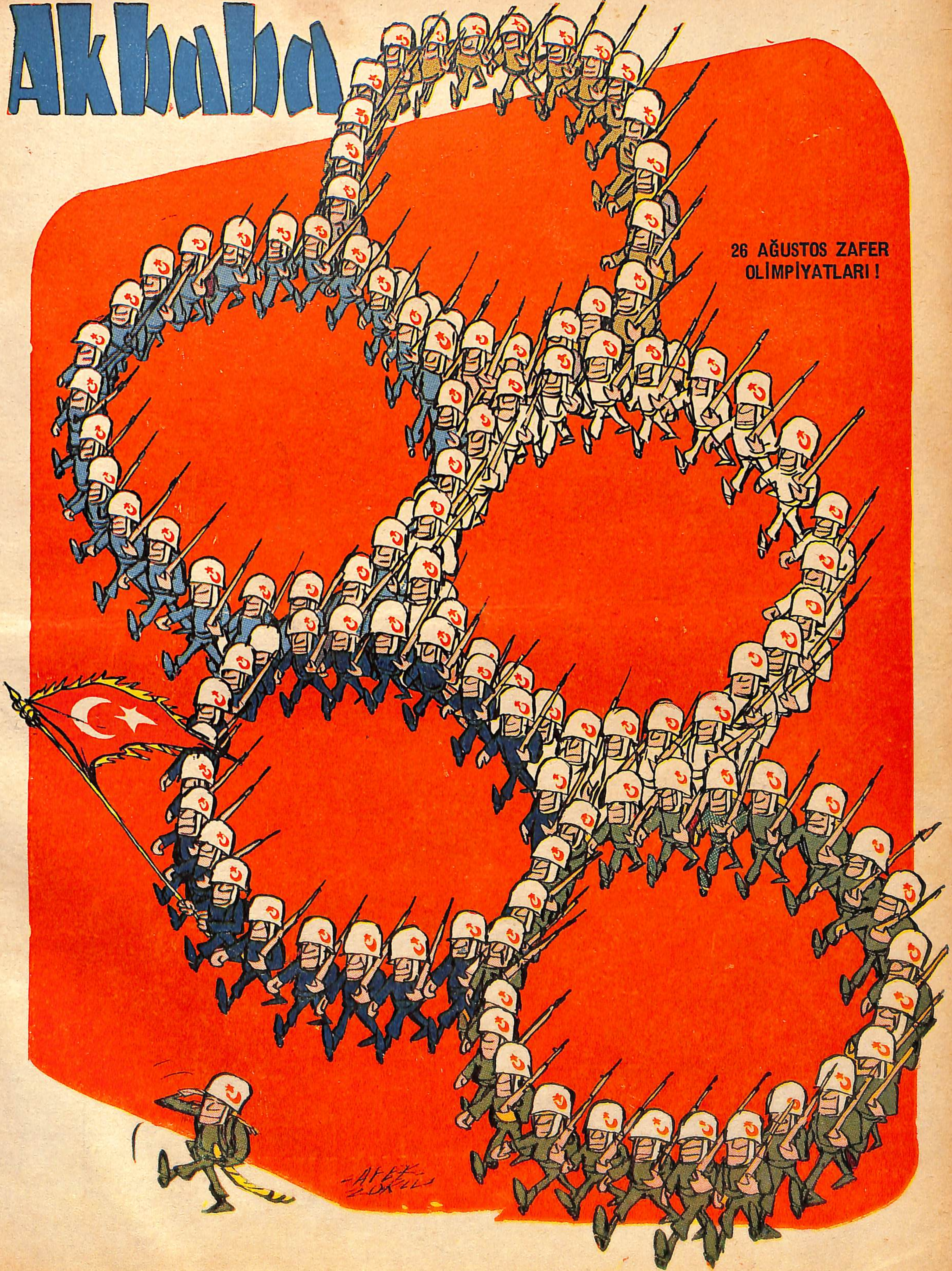
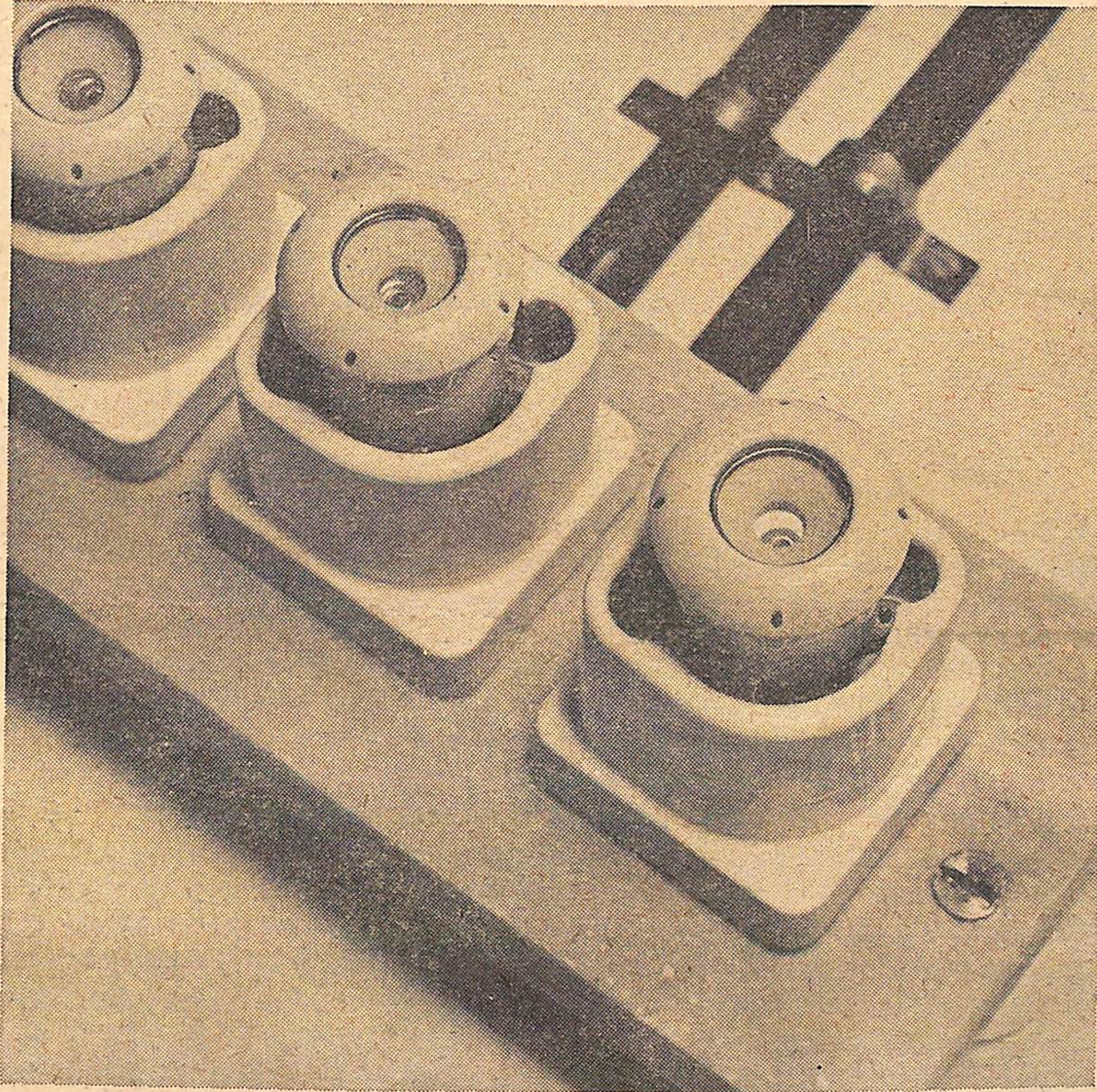

Akbaba
26 AĞUSTOS ZAFER
OLİMPİYATLARI !

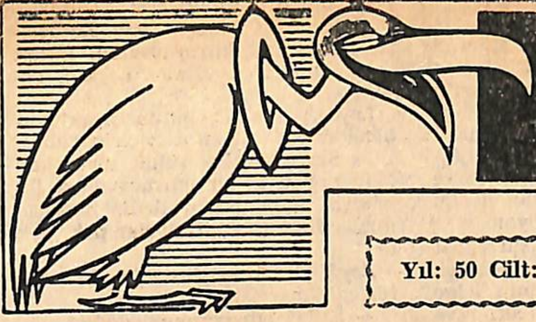
HER TEDBİR EMNİYET İÇİN...

...PARANIZIN İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİ İÇİN:

Türkiye İş Bankası

(Yeni Ajans : 2413 — 122)

Yıl: 50 Cilt: 23 Sayı: 37 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 30 Ağustos 1972 * Fiyatı: 150 Krş.

Fazla Öldürürken...

ASLINDA bu iki sözcüğün yan yana gelmesi mantığa aykırıdır. Hâmile kalmak gibi kesin bir çizgiyi aşmaktır ölmek; insan nasıl az yahut çok hâmile kalamazsa, az yahut çok ölmüş de olamaz.

Neylersiniz ki çağımızın katı gerçekleri arasında mantığın yeri baş köşe değil. En önemli konularda bile insanlar işlerine nasıl gelirse öyle davranıyor, gerisinin incesine bakmıyorlar.

«Fazla öldürmek» («overkill»); günümüzde savaş stratejisi ile ilgili bilim adamlarının, uzmanların ve diplomatların sık sık kullandıkları bir teknik terim. «Canlı ya da cansız hedeflerin imha yahut tahrip edilmesi için gerekli araçlardan fazlasının kullanılması» anlamına geliyor.

Bir şehri yerle bir etmek için 10 bin ton bomba gerekirken siz 100 bin ton bomba atarsanız orayı on kere «fazla öldürmüş» oluyorsunuz.

Bugün Amerika ile Rusya'nın elinde, biribirlerinin bütün hedefleri ni kül edip oralardaki herkesi öldürmeye yetecek nükleer gücün yüzlerce katı var. Öyle bir şey denerlerse o hedeflerle ve o kavgayla hiç ilgisi bulunmayan ülkelerin insanlarından yüzmilyonlarcasının arada kaynayıvermesi de hesapta tabiî.

Günahsızlara verdiği zarar olmasa, fazla öldürme merakının ölçüsüzlüğü gülünç bile sayılabilir.

O gülünçlüğün çocukumsu bir örneğine bizde halk arasında anlatılan Arnavut fıkrasında rastlanır. Hani arkadaşının alnındaki sineğe kızmış da Arnavut, piştovu çektiği gibi hedefe ateş etmiş...

Fazla öldürme yalnız halk fıkralarında ve nükleer plân hesaplarında kalsa, üstünde durmamaya çalışırdık. Yazık ki bu kara mizah türünün irili ufaklı örnekleri her zaman ve her yerde görülüyor.

Geçenlerde Fas Kralına karşı girişilen suikast denemesi, o ülkedeki «sineğe piştov çekme» tersliğinin ikinci kere sahneye konuluşudur. Bir yıl kadar önce Kralın öldürülmesi umuduyla sarayın basılmasında yüzden fazla konuk öteki dünyaya yolcu edilmiş, Kral Hazretleri ise bizim dünyamızda kalmıştı. Bu seferki deneme büsbütün kara mizah oldu:

Başka suikast silâhı kalmamış gibi, öteki yolcularla mürettebat hiç düşünülmeden Kralın uçağına savaş uçaklarıyla saldırıldı. İstenilen sonuç alınamayınca hava alanı, daha sonra bir kere daha saray bombalandı; yine bir sürü ilgisiz insan öldürülüp yaralandı. Ve Kral yine kurtuldu!

İsrail'e zarar verme niyetiyle Lod Hava Alanında düzinelerle yabancı yolcunun kurşunlanmasını da aynı ahmakça canavarlık sınıfına sokabiliriz.

Vietnam savaşı ise çağımızdaki fazla öldürme uygulamalarının en büyüğü ve en korkuncu:

Dünyanın en güçlü devleti, küçücük bir ülkedeki bir avuç çeteciyi yok etme umuduyla bütün memleketi baştanbaşa yakıp yıkarken yalnız kan dökmüyor; oralara her günün her saatinin her dakikasında çelik ve alev biçiminde servetler yağdırıyor. Hesapça bir çeteci ölüsü ortalama 20 bin mermi ve 5 milyon liraya malolmakta...

Ne var ki, yabancıların aptallık ve çılgınlıklarına şaşarken, biz kendi ülkemizde biribirimize karşı davranışlarımızın da sinek ve piştov öl. çülerinden pek uzak olmadığını unutmamalıyız.

Toplumumuzdaki cephaneleşme ve çekişmelerin akla, gerçeklere, tarafların çıkarlarına uygunluk derecesi bir yana, bu boş dalaşmaların çoğunda belirli bir amaca varma çabasının gerektirdiği silâhlardan çok daha ağırlarının kullanıldığını, yeterli cephanenin kat kat fazlasının karşılıklı yağdırıldığını her gün görmekteyiz.

12 Marttan önce Süleyman Demirel'i hedef alan bütün bir «aydınlar cephesi» tek kişiyi çökertmek için yıllar yılı yıldırım yağdıra yağdıra sonunda kendi bindikleri dalı tutuşturmadılar mı?

Bugün Demirel'i tutan cephe aklı sıra Bülent Ecevit'i yıpratmak niyetiyle zaman zaman bütün piştovları ateşlerken aslında hangi cennet kuşlarının tüyünü döktüğünü farkediyor mu?

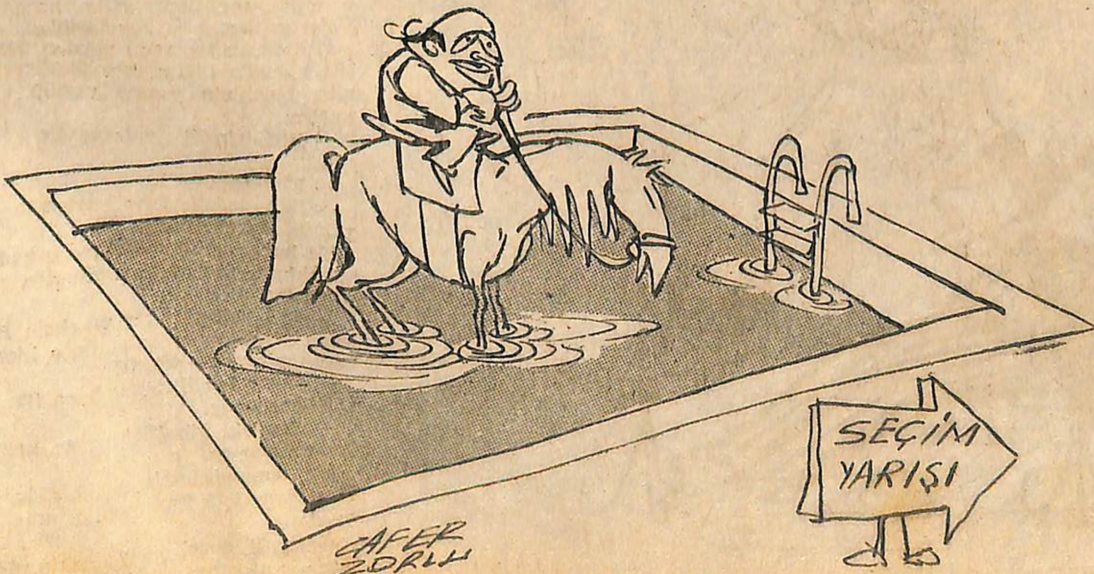
Tekrar edelim: Böyle hengâmelerde en düşünülecek ve acınacak kurbanlar, hedefle ilgisi olmayan günahsızlardır.

Türkiye'deki bunca endaht içinden hukuk düzenimiz sağ salim çıkarsa, Fas Kralının dokuz canını da bastıran bir şanslılık örneği vermiş olacağız!

AKBABA

— Yeni kurulacak Cumhuriyet Partisinin amblemi horoz olacak. —

— Yarış atları havuzlarda dinlendirilecek. —

Çılgın Bir Aşk

AZİZ NESİN

SAAT onbirde Hilton Oteli'nin lobby'sinde buluşacaktık da, beni işe yerleştirecek bir arkadaşıma götürecekti. Aylardan beri işsizdim. Param da kalmamıştı. Günde bir öğün yemekle yetiniyordum.

Bana iş verecek adama iyi giyimli görünmek istemiştim. Yedi yıl önce yaptırdığım siyah elbisemi dolaptan çıkardım. Ya elbise daralmış, ya ben bollanmışım; pantalonun içine zor geçtim. Ceket de üstümde, omuzuma tünemiş kartal kanatları gibi duruyordu. Aynada kendime baktım. Bu kılıkta bile, sıkıntısız, paralı bir adamın durumundaydım.

Otelin salonuna girdim. Lobby'de arandım, arkadaşım yoktu. Erken gelmiş olacaktım. Bir koltuğa oturup arkadaşımı beklemeye başladım. Yakın arkadaşım olduğu için gelir gelmez, önce bana yemek yedirmesini söyleyecektim. Çünkü, bir gün önce yediğim iki simitle duruyordum.

Başımı eğmiş, iş bulma umuduyla tatlı tatlı dalga geçiyordum. Bir eteklik hışırtısı duydum ilkin, sonra bir parlak karaltı gördüm. Siyah ipekli bir eteklik bacaklarıma sürünerek yanımdan sıyrılıp geçti. O parlak karaltının geçmesiyle ortalığa buram buram bir sümbül kokusu yayıldı. Başımı yavaşça kaldırıp baktım. Eteklği bacaklarıma sürünerek geçen siyahlı kadının karşımdaki koltukta oturduğunu gördüm. Aramızda bir küçük masa vardı. Göğsüne bir sümbül iliştirmişti. Manolya duruluğundaki yüzünde iri kara gözleri yalım yalım yalkıyordu. Erkek bakışlarını tedirgin edecek güzellikteki kıpkızıl dudaklarından gözlerimi yere indirdim.

Salonda boş masalar, koltuklar varken bu kadının benim karşıma oturuşunu anlayamadım. Ona bakmıyordum ama, kadının bakışlarının üstümde olduğunu sezinliyordum.

Siyahlı kadın, bana Fransızca bi şeyler söyledi. Anlamadığımı görünce bu kez İngilizce konuştu. Benden yine cevap alamayınca Türkçe:

— Sizinle tanışmama izin verir misiniz? dedi.

Kadının gözleri üstümdeydi ama, yine de, kime söylüyor diye yöreme bakındım. Ben bu şaşkınlık içindeyken kadın birden:

— Çok rica ederim, beni roof'a çıkarır mısınız? dedi.

Bir tehlike içindeymiş gibi kadının telâşlı, korkulu bir hali vardı.

Böyle bir öneriyle karşılaşan her centilmen gibi:

— Memnuniyetle... diyerek kalktım.

Kadın da kalktı. Kır saçlı, kırmızı yüzlü iri yarı bir adam, birden kadının önüne geçti; komutanının karşısında bir er gibi topuklarını biribirine sert vurup, saygıyla başını eğdi, İngilizce:

— Leydinin bana bir emirleri var mı? dedi.

Kadın da ona:

— Hayır Max, istirahat ediniz ve lütfen beni yalnız bırakınız... dedi.

Asansöre bindik. Roof'a çıktık. Bir kanapede yanyana oturduk. Siyahlı kadın, gözlerini süzerek, uzun, takma kirpiklerinin arasından Boğaz'ı seyrediyor, konuşmuyordu. Ben de konuşacak söz bulamıyordum. Bu birden tanışmayla çarpılmıştım sanki. Kadın neden sonra:

— Adınızı öğrenebilir miyim? dedi.

— Hasan... dedim. Ya sizin?

Kadın korkuyla yöresine bakındı, sonra bana sokulup fısıldadı:

— Bana yalnız Leydi deyiniz rica ederim...

Bir süre sustuktan sonra elimi tutup sıktı:

— Korkuyorum! dedi.

Kendimi de şaşırtan boğuk bir ses çıkarıp:

— Kimden? diye sordum.

Tuttuğu elimi daha çok sıkarak gözleriyle bir yeri işaret etti. İşaret ettiği yana, başımı yavaşça çevirip baktım: Sağ arkamızda, elinin biri pantalon cebinde, donuk sarı yüzlü bir adam... Sol arkamızda da, Leydi'nin az önce «Max, istirahat et ve beni lütfen yalnız bırak!» dediği kırmızı suratlı adam duruyor.

İnsana ürperti veren sürrealist tablolar vardır ya, sanki ben bu korkulu tablolardan birinin içine düşmüştüm, ama tablodaki eşya dingin durmuyor, deviniyor, ben de içinde yaşıyordum.

Merakla sordum:

— Affedersiniz Leydi, bu adamların kim olduklarını öğrenebilir miyim?

Korkudan dudakları titreyerek:

— Muhafızlarımdan ikisi, yâni kocamın casusları... dedi.

Bir süre konuşmadık Ne olup bittiğini, nasıl bir olayın içine balıklama daldığımı hiç anlayamamıştım.

Çantasından cıgara çıkardı. Hemen çakmağımı çakıp uzattım. İki eliyle okşar gibi çakmağı tutan elimi tutup cıgarasına doğru çekti.

Leydi'ye elbet bir içki ısmarlamam gerekiyordu Ama cebimde, bozdurursam harcarım diye korkumdan bitürlü bozduramadığım bir bütün elli liradan başka param olmadığı için, garsondan yana başımı çeviremiyordum.

— Burda çok korkuyorum... dedi.

Elimi tutup, sol göğsünün üstüne iyice bastırdıktan sonra:

— Bak Hasan,, kalbim nasıl küt küt atıyor... dedi.

Soluğum kesilecek gibi oldu:

— Korkmayınız Leydi, diye inledim.

— Beni korur musun Hasan?

— Ne demek... elbet... hiç şüphesiz... gibi sözler saçmaladıktan sonra kendimi toparlayıp ekledim:

— Size gelebilecek her tehlikeye göğüs germeye hazırım.

Bu kadarla yetinip sussaydım ya, ama kendimi tutamayıp:

— Hem de kanımın son damlasına kadar sizi koruyacağıma lûtfen inanmanızı rica ederim Leydi... dedim.

Leydi, teninin bütün sıcaklığını bana duyuracak gibi iyice sokulup:

— Sizin şövalye ruhlu bir erkek olduğunuzu görür görmez daha ilk bakışta anlamıştım, dedi. Zamanımızda sizin gibi şövalyeler pek, pek az.

Leydi doğru söylüyordu. Utangaç bir gülümseyişle:

— İltifat ediyorsunuz, dedim.

— Seninle başbaşa konuşmak istiyorum Hasan, dedi.

— Buyrun, sizi dinliyorum Leydi, dedim.

— Sana hayatımın sırrını vereceğim Hasan... Burda anlatamam, çünkü ikimiz de çok büyük tehlike içindeyiz. Hadi kalk, daireme gidelim...

Elimden tutup ayağa kalkmıştı bile... Yürüdü, ben de onunla...

Dairesine girdik. Küçük salondaki divana kendini atıp uzanıverdi. Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilemeden, şaşkınlık içinde ayakta dikilip kalmıştım.

Leydi, bir küçük çocuğu çağırır gibi, eliyle de gel işareti yaparak, bir müzik gibi:

— Gel, gel!... Gel Hasan, yanıma gel Hasan!! dedi.

Bana bunca yıldan beri herkes Hasan diye adımı seslenir, ama adımın bu kadar âhenkli olduğunu ilk onun ağzından duyuyordum.

Yanına gittim.

— Otur Hasan, otur.

Oturdum.

— Yıllardan beri hep beni düşünüyordun, değil mi?

Bu soruya nasıl, hayır, diyebilirdim?

— Evet Leydi, yıllardan beri... dedim.

— Rüyalarında hep beni görüyordun, değil mi Hasan?

Bu kadar güzel kadını rüyamda bile görmemiştim. Ama ona:

— Evet, Leydi... dedim.

— Yıllarca hayâlinde hep ben vardım, değil mi?

— Evet... Ama bütün bunları siz nasıl biliyorsunuz Leydi? diye şaşkınlıkla sordum.

Cevap yerine o da bana sordu:

— Söyle: Nasıl biliyorum?

— Siz her şeyi bilirsiniz Leydi... dedim.

Kulağıma eğilerek fısıldadı:

— Yavaş konuş Hasan, duyarlar.

— Burada yoksa yalnız değil miyiz?

— Dairemin duvarlarına kocam dinleme âletleri koydurtmuştur. Bütün konuştuklarımızı casuslar dinliyor...

Yoksa ben bilmeden bir casus ağına mı düşmüştüm. Korkuyla:

— Neden? diye sordum.

O büsbütün sesini kısarak:

— Kocam, dedi, zalim kocam... Daha yaklaş, bizi duymasınlar...

Işık saçan teninden yayılan bayıltıcı kokuyla iliğim, kemiğim gevşemiş, Leydi'nin yanına yayılıp kalmıştım.

— Biribirimizi anlayacağız Hasan...

— Elbette Leydi...

— Daha sokul, daha... İyice sokul, yaklaş, sokul Hasan!

Ne kadar sokulunabilirse o kadar sokuldum, daha fazlası elimden gelmiyordu.

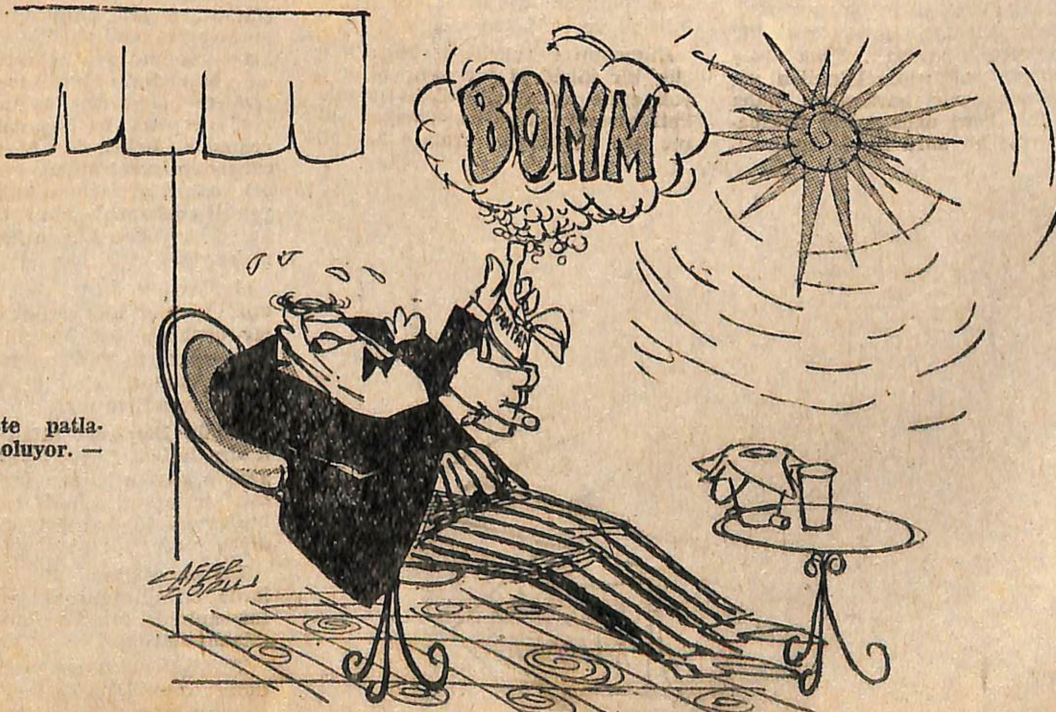
— Çok yakışıklı bir erkeksin Hasan... Sana bunu daha önce hiçbir kadın söylemiş miydi?

— Hayır Leydi, bunu bana ilk siz söylüyorsunuz.

— Sendeki güzelliği başka kadınlar anlayamaz.

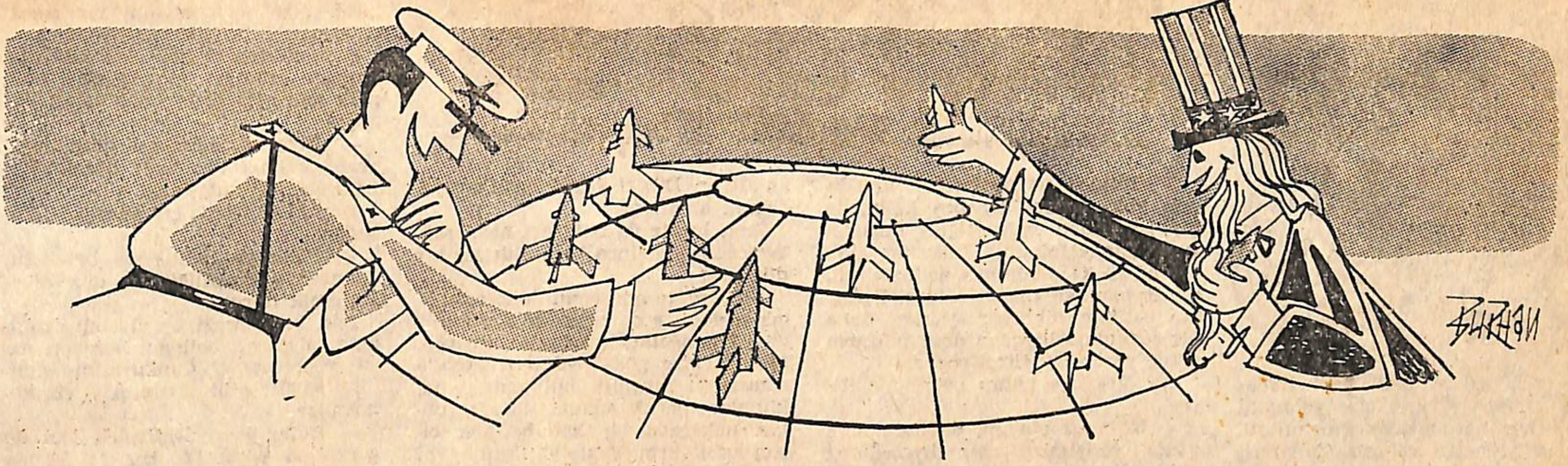
En sonunda anlayışlı bir kadın bulduğum için mutluydum, ama yine de:

— Leydi, güzel değil.. çirkin olduğumu biliyorum... dedim.

— Güneşte patlamalar oluyor. —

Rusya ile Amerika arasındaki satranç yarışmasını dünya ilgi ile izliyor. — Gazeteler —

Yazısız

— Sende vahşetin güzelliği var... Yâni... Çirkinin güzelliği... Anlatabiliyor muyum?

— Elbette...

— Ah Hasan, gözlerime bak da anla... Bazan duyguları anlatmakta kelimeler yetersiz kalır. İşte şimdi ben o anı yaşıyorum.

Bişeyler söyleyip teşekkür etmek için anlamsız mırıltılar çıkarırken...

— Sus Hasan, senin susuşunun güzelliğini dinlemek istiyorum... dedi.

Ama bu suskunluğu yine kendisi bozdu:

— Beni seviyorsun; çünkü sana meçhul olanın, esrarengizin tahrik edici o doyumsuz zevkini tattırıyorum. Az sonra senin için meçhul hiçbir yanım kalmayınca, ben de senin için hayatındaki bütün öbür kadınlar gibi bir alışkanlık haline geleceğim.

— Sizi ebediyyen seveceğim Leydi... dedim.

— Aşkın güzelliğini sağlayan seven değil sevilendir. Sana olan aşkımı sürdür Hasan, sürdür! dedi.

— Peki Leydi...

— Beni güçlü kollarının arasında sıktıkça, benim ay'ım, yıldızım, güneşim, her şeyim sensin. Ama ah bu kocamın casusları...

Öylesine kendimden geçmiştim ki:

— Leydi, dedim, onlardan kurtulmak istiyorsanız, emredin, şimdi öldüreyim hepsini...

— Şimdi değil Hasan, zamanı gelince... dedi, hadi çıkar o ceketi üstünden. Zaten sana çok küçük geliyor.

Ceketi çıkardım.

— Uzan yanıma... Öyle mutluyum ki Hasan...

— Ben de Leydi...

Aradabir aklım başıma gelir gibi oluyor, işte o zamanlar, kadının deli olabileceğini düşünüyordum. Ama deli olsa, hiç bu kadar doğru sözler söyleyebilir, daha ilk karşılaşmamızda beni bu kadar iyi anlayabilir miydi?

— Uğruma ölür müsün Hasan?

— Hem de gözümü kırpmadan...

Seve seve...

— Vaktimiz yok Hasan, elimizi çabuk tutmalıyız. İşimiz çok acele...

— Hangi iş Leydi?

— Aşk, Hasan, aşk...

Leydi, benim iki gündür iki simitle durduğumu bilmiyordu ki...

— Ne aceleniz Leydi, güzel güzel konuşuyorduk... dedim.

— Bir çocuğa şiddetle ihtiyacım var Hasan, dedi, bir çocuğum olmalı... Anlıyor musun Hasan?

Pek bişey anlamıyordum:

— Ne yapmamı emrediyorsunuz?

— Çocuk...

— Ne zaman?

— Şimdi...

— Eveeet... Başüstüne Leydi, yalnız... Aceleye getirmesek de, rahat ve bol bir zamanda daha iyi bir durumda...

— Anla beni Hasan... Anne olmak zorundayım. Yoksa kocam beni boşayacak.

Leydi'nin güzel gözlerinden yaşlar boşanmıştı. Gözyaşları içinde yaşam öyküsünü anlattı. Öğrenimini Amerika'da yaparken, Amerikalı çok zengin bir iş adamıyla evlenmiş. Adam öyle zengin, öyle zenginmiş ki, milyonlarının tam sayısını bilemiyormuş; çünkü zenginliği her gün artıp değişiyormuş. Kısır olduğu için de çocuğu olmuyormuş, üstelik de yaşlıymış. Ölünce, milyonları miras bırakacağı bir çocuğu olsun istiyormuş. Çocuğu kendisi yapamayınca, karısını bu işle görevlendirmiş. Leydi, ya bir çocuk doğuracak, ya da kocası boşayacakmış...

— Kocam, işte bunun için beni dünya gezisine gönderdi. Sekiz aydır geziyorum. İki haftadır da buradayım.

— Dünyadaki bunca erkek nüfusu içinde beni seçmenizin nedenini öğrenebilir miyim Leydi?

— Hâlâ bunu anlamadın mı Hasan? Sende soylu bir kan, sende şövalye ruhu var...

Leydi'nin bende gördüğü bu nitelikleri hiç kimseye anlatamamıştım.

Leydi'nin korkusunun nedenini anlamıştım. Zengin kocası çok kıskançtı. Karısına bir çocuk bağışlayacak erkeği, işini bitirir bitirmez, Leydi'nin arkasına taktığı o korkunç yüzlü muhafızlara öldürtecekti. Böylece, çocuğun babası kendisi bilinecekti.

Tehlikeyi sezdiğimden, belâdan kurtulmak için:

— Ama Leydi, ben evliyim, hem de karımı çok...

Sözümü kesip:

— Yeter, dedi, şurdaki çantamı aç, içinde sedef kabzalı küçük bir tabanca olacak, onu bana ver Hasan... Benim soyumda hiçbir kadın, sevdiği erkek tarafından reddedilince yaşamamıştır.

Leydi'nin isteğini yerine getirmekten başka umarım yoktu, yoksa kendisini öldürecekti.

— Hizmetinize hazırım Leydi, dedim.

— Ah, biliyordum kabul edeceğini... Öyle mutluyum ki... Senden bir ricam var Hasan. Bu kapıdan çıktıktan sonra bir daha beni hiç arayıp sormayacaksın. Adımı, kimliğimi öğrenmeye kalkmayacaksın. Çocuğumuzu da aramıyacaksın... Tabii yaşarsan... Bu tatlı anı, aramızda bir sır olarak kalacak. Hadi Hasan!

— Hemen mi Leydi?

— Hemen... Bu akşam uçakla dönmeliyim.

— Keşke vaktiniz olsaydı...

— Vakit yok... Çabuk, banyoya git de soyun...

İster istemez banyoya girdim. Ama banyodan nasıl bir kılıkta çıkmam gerektiğini, yâni ne kadar soyunuk olacağımı kestiremiyordum.

— Hadi Hasaaan, hadiii... diye salondan seslendi.

Bir Leydi'nin yanına donla gitmek bana pek uygunsuz geldiği için, üstüme bornozu alıp salona geçtim.

İşte tam o sırada, benim çıktığım banyonun kapısı açıldı. Leydi'nin Max dediği kırmızı suratlı adam ortaya çıktı. Pek şaştım. Bu herif banyoda nereye saklanmıştı da onu görememiştim? Her halde görevimin bittiğini sanarak beni öldürmeye gelmişti. Ben canımı kurtarmak için:

— Daha bişey olmadı ki... dememe kalmadı, o Max denen herif, hem de türkçe:

— Kalk len, çık şarıl! Zibidi! diye üstüme yürüdü.

Leydi:

— Ne oldu? diye sordu.

Kırmızı suratlı adam:

— Yahu, bu zibidinin cebinde elli liradan başka para yok... dedi.

Süklüm püklüm banyoya gidip elbisemi giydim. Dışarı çıktım. Roof'a gidip oturdum. Başıma gelenleri düşünmeye başladım. Demek, o kırmızı suratlı herif banyoda bir yere gizlenmiş, ben banyodan çıkınca da ceplerimi karıştırıp parama bakmış.

Neydi bu benim başıma gelenler!.. Uyuşmuş gibi orada kaldım. Akşam oldu, lâmbalar yandı. Şu olup bitenler, hele kovuluşum, bana öyle ağır gelmişti ki, gidip şu kadına iki çift ağır söz söyleyip içimi dökmek istedim. Leydi'nin dairesinin kapısında bir kalabalık vardı. Birkaç kişi bağrışıp duruyordu. Bir de baktım, sırtında benim de giydiğim bornoz olan bir adamı, başka bir adam, yakasına yapışmış sürükleyerek bağırıyor:

— Yürü namussuz! Karımla ha? Suçüstü yakaladım... Bastırdım, bastırdım... Ulan, benim karımla ha...

O Max denilen herif, bornozlu adama sokuldu:

— Beyfendi, dedi, bu işi uzatmak sizin için iyi olmaz... İkiniz de saygıdeğer kişilersiniz. Duyulursa, gazetelerin diline düşersiniz, sonra karınız, çocuklarınız duyarsa...

Yüzü kireç beyazlığına dönmüş bornozlu adam:

— Elbette, elbette... deyip duruyordu.

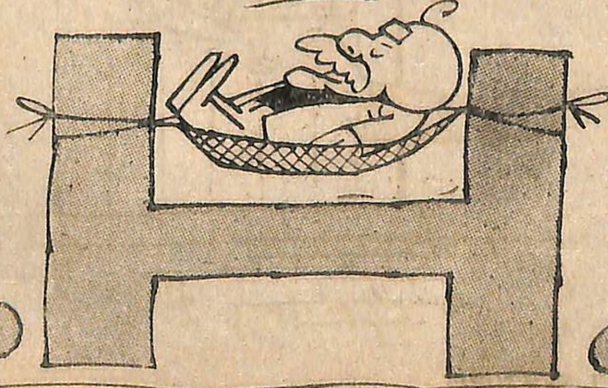
— En iyisi anlaşınız beyfendi...

— Ben de öyle diyorum efendim...

Pazarlığa giriştiler. Ben de oradan uzaklaştım.

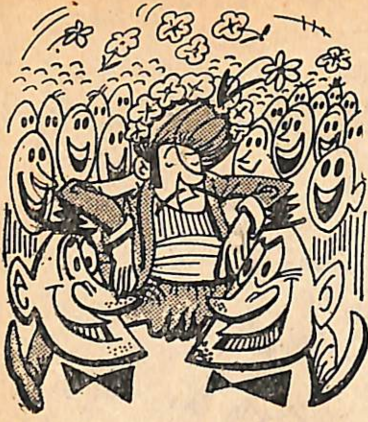
Aziz NESİN

İnönü'nün CHP'de sesi çıkmaz oldu. — Gazeteler —

500.000'inci Mahmut

Vedat Saygel

ALTI yıl aç sefil bekledikten sonra sıranın size geldiğini duymuşsunuz; pasaportunuzu, çalışma belgenizi cebinize koymuşsunuz; insanı yarı söğüş haline getiren o haşlayıcı sıcakta 45 dakikalık bir otobüs yolculuğundan sonra güç belâ hava alanını bulmuşsunuz. Bavullar elinizde, Bitpazarı'ndan uydurduğunuz az kullanılmış kışlık elbiseler üstünüzde, boynunuzda da eşe dosta sımsıkı bağlattığınız bir kravat varsa ne olursunuz?

Duman olursunuz değil mi?

Biz onu da olamadık. Mahşeri andıran yolcu salonundaki kalabalığa dalmamızla, kendimizi resmî zevatın arasında bulmamız bir oldu! Şaşkınlığım yetmezmiş gibi, kuşatıldığımızı gören gazeteciler de saldırıya geçmesin mi! Flâşlar patlıyor, mikrofonlar uzanıyor, TV. kameraları çalışıyor. Bir yandan görevliler az ötemizdeki bayraklarla donatılmış kürsüye sağ salim ulaşmam için kalabalığı dağıtmaya çalışır, bir yandan hava alanı personeli ellerimdeki bavulları almaya uğraşır. Velhasıl kelâm yolculuğa çıkmıyoruz da, canımızı kurtarmak amacıyla göğüs göğüse bir meydan savaşı veriyoruz! Ensemden çekeleyenlerle, sırtımdan iteleyenlerin arasında ortamdan bölündüm, bölüneceğim! Hani kaçakçı zannıyla götürülüyoruz desek, henüz aranmadık. Trafik suçlusu olarak götürülüyoruz desek, bırakın araba sahipliğini, ömrü billâh doğru dürüst dolmuş yolcusu bile olamadık. Geriye kalıyor iki ihtimal. Ya törenle uğurlanacak bir devlet adamına benzetildik, ya da farkında olmadan önemli bir mevkie getirildik. Acaba o mu, diğeri mi derken kürsüdeki konuşmacının sık sık adımdan bahsettiğini duyunca:

— Tamam, dedim. Olan oldu bize! Ya transit gidiyoruz, ya temelli kalıyoruz!

Gürültüden ne söylediğini anladığım yok, sadece üç beş kelimede bir ismimden bahsettiğini duyuyorum. Bir «Mahmut» tutturup gidiyor adam. O «Mahmut» dedikçe millet de bana veryansın ediyor! Bakışlar üstüme dikiliyor, yakam daha bir şevkle çekiliyor, ardından kopan alkış, yeri göğü titretiyor!

Bir fırsatını bulup çevremdekilere:

— Kulunuz olayım, dedim, hani posta edilişimize bir diyeceğimiz yok, Allah rızası için söyleyin de suçumuzu bilelim. Tanık mıyım, sanık mıyım, neyim ben?

İteleyenlerden biri:

— Sesini çıkartma, dedi. Dört ayak üstüne düştün. 500 bininciSİn sen.

— Beşyüz bininci Mahmut ha?

— Evet, dediler. Beşyüz bininci Mahmut...

İşte o zaman bir rahatlayış rahatladım ki sormayın. Korkunun yerini sevinç, üzüntünün yerini neşe alınca yorgunluğu falan unutup, çevreme şöyle alıcı gözle bir baktım ki, ohoo, tüm bakanlık personeli hava alanına akmış! Tüm resmî ve özel kuruluşlar temsilcilerini yollamış. Hediye paketleri Ağrı dağını andırmış.

— Hey yüce Tanrım, diye bir dua geçirdim içimden. Şükürler olsun sana.

Kürsüdeki konuşuyor, dinleyenler alkışlıyor, ben duanın birini bitirip diğerine başlıyorum. Yıllarca çile çektirdiği kulunun değerini, tam yurt dışına adımını atacağı an anlamıştı demek. Anlamıştı da, kısmet kapılarımızı açmıştı. Mübarek istedikten sonra hangi müşkülü halledemezdi ki?... Birinci Mahmut, İkinci Mahmut derken, 499.999 kişiden sonra 500 bininci Mahmut olarak hükümdarlık sırası bize gelmişti işte. Arada tahta çıkmak nasip olmadan yurt dışına çalışmaya giden Mahmut'lar da cabası...

Kürsüye baktım, konuşmacı değişmiş. Fakat konu değişmemiş. Sağ elinin işaret parmağıyla beni göstere göstere, ülke ekonomisini nasıl düzelteceğimi anlatıyor. Piyasaya bolluk ve bereketi nasıl getireceğimi anlatıyor. Dövizi yurda nasıl taşıyacağımı anlatıyor.

Sıra, huzur ve istikrarı nasıl sağlayacağıma gelince beni aldı mı bir düşünce!

— Kürsüye çık, şunu da kendin açıkla, deseler ne bulur ne söylerim?

— Bre ağalar, bre beyler, diyesin. Madem bize göz koydunuz, taht'a çıkarmayı muvafık buldunuz, hükümdar olacak adama ülke sorunları hakkında bir kaç haftalık olsun kurs vermeyi hiç akıl etmez mi insan?

Haydi onu akıl etmediniz diyelim. Bir kenara çekip:

— Arkadaş biz senin için şöyle şöyle düşünüyoruz, demek de mi güç geldi?

Ya Almanya'ya gidip işe başlamış olaydık kimi bulup yapardınız hükümdar? Hem sağa sola borçlarımı ödemeden, ev sahibine «Taşınıyoruz» demeden, karga tulumba saraya sokulmaz ki insan!

Gök gürültüsünü andıran bir alkışla kendime geldim ki, kürsüye çıkan basamakları çoktan yarılamışım! Bizi götürecek olan uçak da motorunu çalıştırmış, kalktı kalkacak. Onunla ilişkim kalmamıştı artık. Götüreceği yolcular arasında ben bulunmayacaktım.

Ardımdan birinin:

— Davran, demesiyle son kalan iki basamağı da aşıp, kendimi konuşmacının yanıbaşında buluverdim.

Pısırıklığın sırası değildi. Toplumları yönetenler, yaradılıştan ağır kanlı olsalar bile kitlelerin karşısında enerjik görünmek zorundadırlar. Bu nedenle kürsüdeki konuşmacıyı elimin tersiyle şöyle bir itip, mikrofona resmen el koydum! Toplananlara baktım, benden de sabırsız. Kimi hediyesini verip tüymeye bakıyor, kimi töreni sona erdirmek için olur olmaz yerde alkışı basıyor, kimi de öksürüp tıksırarak sıkıldığını belirtmeye çalışıyor.

Mikrofona el koyduk da, ne diyeceğimizi bilmiyoruz. 500 bininci Mahmut olarak milletimin mutluluğu için çalışacağıma yemini basıp, başaldım daha önceki konuşmacının beni göstererek «Yapacak, edecek» dediği konuları işlemeye:

— Üçüncü beş yıllık plân döneminde ilk ele alacağım sorun, şüphesiz ülke ekonomisini düzeltmek olacaktır.

Şaşkınlıktan doğan bir sessizlik kapladı ortalığı. Bu sessizliği bozmak amacıyla biraz daha açtım konuyu:

— Ülke ekonomisini düzeltmek, geri kalmış bir saati düzeltmeye benzemez arkadaşlar.

Hay Allah! Gene çıt çıkmıyor kimseden!

— Piyasaya bolluk ve bereketin gelmesiyle kendiliğinden düzelir ekonomik durum.

Eee, bu gerçeği biz de biliyorduk ama, piyasaya bolluğu, bereketi nasıl getirecektik? Cankurtaran simidine sarılır gibi sarıldım döviz konusuna:

— Bunu gerçekleştirmek için de gerekirse yılda iki kez İş Bulma Kurumu aracılığı ile Almanya'ya gidip ,kova kova döviz getireceğim yurda.

Çevremdekiler:

— Haydi bakalım öyleyse, dediler. Uçağı kaçırma.

Kaçırmayalım ama, kolay kolay çıktığı yerden inemiyor ki insan. Hele mikrofonu bırakmak hiç içimden gelmiyor. Bir yandan havanın sıcağı, bir yandan salonun kalabalığı geçmişim kendimden:

— Kova yetmezse, çuval alacağım yanıma. Taşımaya gücüm yetmezse hamal tutacağım, fakat er geç yurda döviz yığacağım!

— Tamam, dediler. İyi edersin ama şimdilik yeter. Bak uçağın nerdeyse kalkacak.

Kalkarsa kalksın kimin umurunda? Bir kez almışım herkese tepeden bakmanın tadını. Rakım değiştirir miyim kolay kolay!

— Kendini halkının yüzünü güldürmeye adamış olan ben 500 bininci Mahmut...

İki kişi iki koluma girdi. İki elimle sımsıkı yapıştım mikrofona:

— Huzur ve istikrarı da sağlayacağımı vaadeder...

İki kişi de bacaklarıma yapıştı, bırakır mıyım mikrofonu? Ben onlarda, mikrofon bende, gidiyoruz!

— ... Her mahallede bir «Halkı gıdıklama ekibi» kuracak...

Giderken giderken kordon bitmesin mi? Zınk diye kalakaldık!

— ... Halkın kahkahasını taa baştan duyacağım!

Bedenimin yarısı karga tulumba götürenlerin elinde, yarısı mikrofonun bağlı olduğu priz yönünde. Neyse, biri akıl edip kordonun fişini çıkardı da, canımız kurtuldu. Ama gene de bırakamıyorum mikrofonu. O benimle geliyor, kordon onunla...

— ... Süratle huzur üretimine geçecek...

Yakamıza paçamıza yapışanların gayretiyle çıkarıldık salonun dışına. Salondan çıktık diye susacak değiliz a. Hamdolsun henüz mikrofon elimde. Ama kordon yerlerde sürükleniyormuş, sürüklensin. Elektriğe bağlı değilmiş, varsın olmasın.

— ... Gereken kısmını kendimiz kullanıp, ihtiyaç fazlası huzursuz illere ihraç edilecektir!

Kapısı kapanmak üzereyken uçağa yetiştirip, sergiye karpuz indirir gibi, salladılar içeri! Ama mikrofon gene bende.

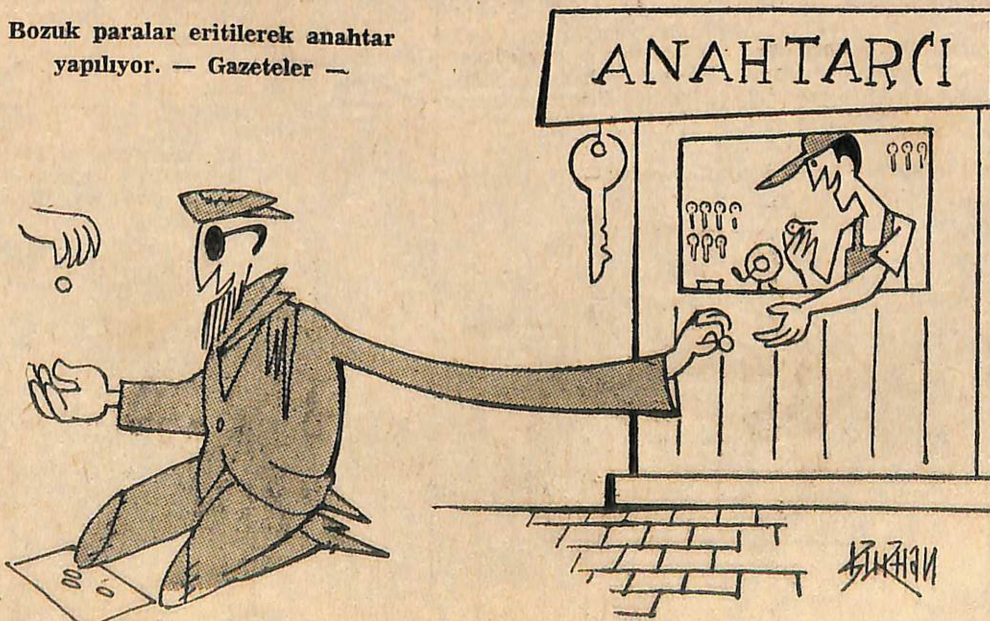
Beynimin karıncalaştığının, dilimin ağırlaştığının farkındayım da, bir türlü susamıyorum:

— ... Milli gelir dağılımı, derken, eşitlik derken, uzuzluk derken geçmişim kendimden!

Gözlerimi açtığımda bir, mikrofonun hâlâ elimde olduğunu gördüm, bir başımdan süzülen suları gördüm, bir de daha doğru dürüst göreve başlamadığım halde uçaktaki yolcuların yüzlerinin güldüğünü gördüm. Hem nasıl gülüyorlardı? Kahkahalarla!

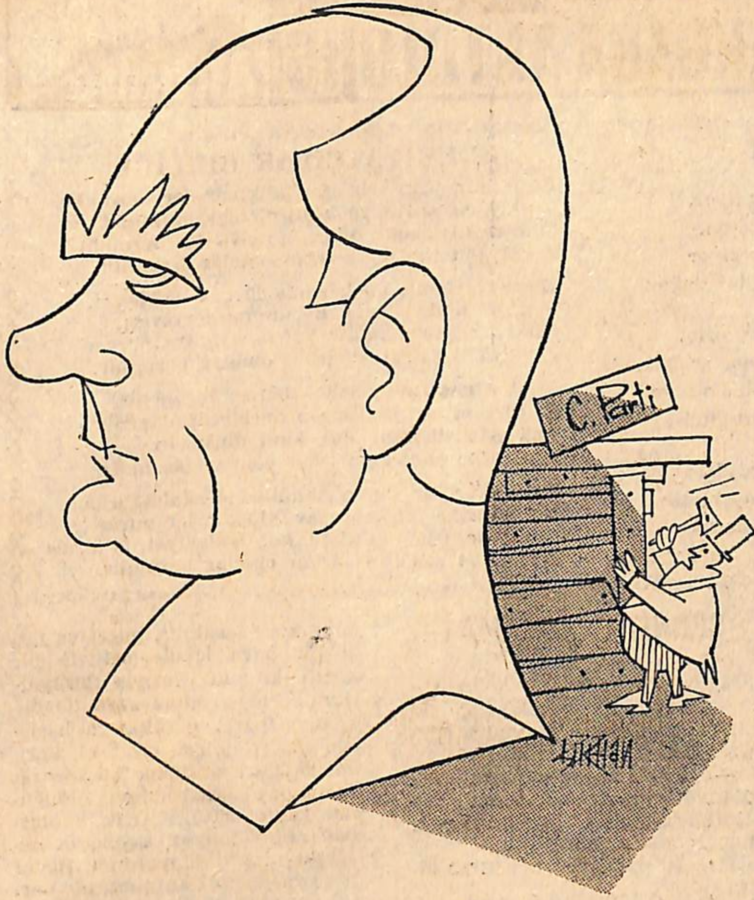
Vedat SAYGEL

Bozuk paralar eritilerek anahtar yapılıyor. — Gazeteler —

ÖZEL SEKTÖR!

Yeni parti, Atatürk'çü olacakmış. — Gazeteler —

Yazısız

DÖRTLÜKLER

GARİBAN MÜNİH OLİMPİYATLARI'NDA...

Münih'te yapılırken şimdi olimpiyatlar,
Bizden Gariban gitse içimiz de rahatlar:
Ev kirası, fırıncı, kasap, manav borcundan
Her ay maraton koşar, her ay sırıksız atlar...

HALK PARTİSİ VE DEMİREL

Halk Partisi kaymıyor aylardır fıkır fıkır,
Kır At'lılar bu hale gülüyor kıkır kıkır...
Gazetelerde her gün istifalar çıktıkça
Demirel sevincinden oynuyor şıkır şıkır...

ZEKİ MÜREN FUAR'DA

Ömrün gelip geçiyor hep giyine soyuna;
Şortlu bacaklarına bakıp durduk boyuna...
Coşturur güzel sesin, gören maşallah desin;
Zillerle şıkır şıkır devam et sen oyuna!..

Mukadder ÖZAKMAN

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Hanımlar, tos vurun!

GEÇEN ay futbol transferleri sonuçlanırken kulüpler Cemil'i paylaşamadılar. İstanbulspor, Fenerbahçe ve Galatasaray o konuda çekişip durdu günlerce:

— Cemil bizimdir!

— Hayır, bizimdir!

— Biz kiraladık.

— Biz daha önce satın aldık.

— Biz elden çıkarmadık ki...

Sonunda Fenerbahçe Genel Sekreteri Emin Cankurtaran şöyle demek gereğini duydu:

— Cemil koyun değildir!

Aslında emeğini —yâni belirli bir süreyle kendini— satan yahut kiralayan kişi ister istemez bir ölçüde koyunlaşmayı göze almış demektir. Ve Türkiye'de o durumu futbolculardan çok daha ucuza kabullenen milyonlarca yurtdaşımız vardır.

Ama orası ayrı konu. Cankurtaran'ın sözüne benim bambaşka bir yönden aklım takıldı.

Dilimizde koyun sözcüğü bir küçümseme terimi. Yolda karşılaştığınız bir adama «Koyun!» derseniz hır çıkar.

Peki, koç sözcüğü? O bir öğme deyimi. Güçlü kişilere hayranlık belirtmek için kullanılan lâflar arasında «koçyiğitler» sözcüğümüz vardır. Partilerimizden biri de seçmen tavlamak umuduyla koç resmini amblem yapmıştır kendine.

E aynı tür hayvan oldukları halde niçin «koç» iltifattır da «koyun» hakarettir? Nedir aralarındaki fark?

Basit:

Biri erkek, öteki dişi.

Değer ölçülerimizde dişiliğin pek altlarda kaldığını gösteren başka belirtiler de var dilimizde. İnsan düşünmeden konuşursa ağzından öyle lâflar çıkıveriyor.

Geçen gün bir hanım dostuma bir vaadimi tutmakta ne kadar kararlı olduğumu belirtmek isterken:

— Erkek sözü! dedim.

Haklı olarak fena halde içerledi, tutturdu:

— Vay, kadın sözünün değeri yok demek?

Erkekliğe toz konduracak kadar özürler dileyerek sulh olduk güç belâ.

Sonra tekrar düşündüm:

Acaba koçu koyundan niçin bu kadar üstün tutuyoruz?

Sırf erkek olduğu için mi? Yâni cinsiyet konusundaki aktif rolünden ötürü mü?

Öyle olsaydı başka hayvanların da erkekleriyle dişileri arasında aynı farkı gözetmemiz gerekirdi.

Oysa «kancık» küçültücü bir sözdür ama «erkek köpek» de yüceltici değildir dilimizde. Bir kadına «inek» derseniz kızar; bir erkeğe «boğa» yahut «öküz» derseniz o da hoşlanmaz. Yine bir kadını kısrağa benzetirseniz içerlemeyebilir; «aygır» ise bal gibi hakaret terimidir.

Demek ki sırf erkeğin cinsel farkı değil mesele. Öyleyse koçu gözümüzde o kadar değerli kılan özellik nedir?

Düşününce onu da buldum:

Tos vurması!

Evet, öteki hayvanların çoğunda erkeklerle dişilerin davranışları arasında o kadar dikkatimizi çekmiş fark yok. Koyunun alıkça uysallığı ile koçun bıkmaz usanmaz tosçuluğu arasındaki ayrılık ise çok çarpıcı.

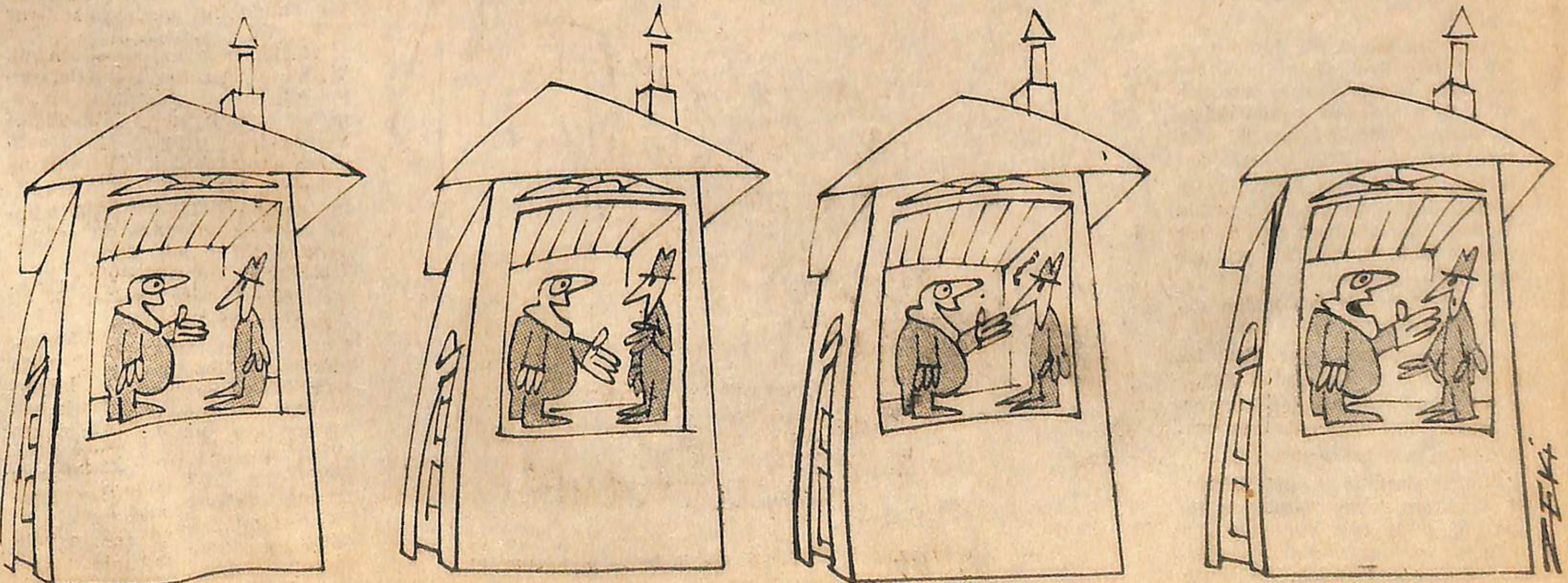
(Yukarıdaki örneklerden birini de azıcık düzeltmem gerek. Bir erkeğe «boğa» demek onu fazla kızdırmayabilir. Nedeni de basit: İneklerden ve öküzlerden farklı olarak boğalar —koçlar gibi— saldırgandır.)

Anlıyorsunuz ya? Bilinçli konuşurken ne dersek diyelim, barışa marışa bağlılığımızı ne kadar tekrarlarsak tekrarlayalım, aslında saldırganlığa hayranız hepimiz! Saldırganlığa, dövüşçülüğe, tosçuluğa...

Dünyanın durumundan belli değil mi zaten?

Refik ERDURAN

Ev kiraları durmadan artıyor. — Gazeteler —

— Kirayı üçyüze çıkarıyorum... — Kirayı beşyüze çıkarıyorum... — Kirayı bine çıkarıyorum... — Kira vermiyorsunuz, sizi evden çıkarıyorum!..

50 YILIN AKBABA ANTOLOJİSİ

DERLEYEN: KUDRET SİNAN

FARUK NÂFİZ ÇAMLIBEL

ERİYEN ADAM

Gözlerim gözlerinde dinlenirken eriyor,
Eriyor yaklaşırken dudağına dudağım.
Zerrelerim çözülmüş gibi sesler veriyor,
Ben sıcak bir denize inen buzdan bir dağım.

Yanında damla damla bittiğimi duyarım,
Yoklarım yerinde mi yüzüm, alnım, saçlarım?
Bir göğüs geçirerek derim ki: «Yine varım,
Fakat bir rüya gibi şimdi kaybolacağım.»

Bir gün içimde benim neyim varsa alacak,
Varlığım bir su olup kabından boşalacak;
Benden nişan olarak kucağında kalacak
Boş bir yığın: Elbisem, gömleğim, boyunbağım.

EDEBİYATÇILAR BİRLİĞİ

Bezmimiz şirin zebanlar, nüktedanlar bezmidir,
Zevkiyâb-ı san'at ve irfan olanlar bezmidir.
Kim demiş âsûde diller, nevcivanlar bezmidir?
Zevkiyâb-ı san'at ve irfan olanlar bezmidir.

Hazret-i Hâmit bu bezmin dâver-i dâd-âveri,
Şanlı dâhinin Cenap üctadımız seryâveri,
Nükteler saçmaktadır Yahya-yı hulya perveri,
Zevkiyâb-ı san'at ve irfan olanlar bezmidir.

Fazıl Ahmet neş'e-bahş-ı hâtır-ı bigânedir,
Şair-i meşhur Ali Ekrem de bir dürdânedir;
İşte velhasıl kimi âkıl, kimi divânedir.
Zevkiyâb-ı san'at ve irfan olanlar bezmidir.

Beyt okur bir yanda Abdülbaki-i sahbâ-fürûş,
Bir taraftan tab'-ı heccav Nihat eyler hurûş,
Sanma kim hep güftûgû, hep laklakıyât, îş ü nûş
Zevkiyâb-ı san'at ve irfan olanlar bezmidir.

GESİ İMPARATORU

BİR arabada dört arkadaştık. Şehirden altı saat uzakta bağlı, bahçeli güzel bir köy olan Gesi'ye gidiyorduk. O gece için köyün mektep müdürüne dâvetli idik. Çıplak, taşlık bir vâha üzerinde saatlerce yol aldıktan sonra koyu, güzel bir yeşillikle karşılaştık. Artık Gesi'nin eteklerini teşkil eden bağlar başlıyordu. Etrafına muntazam çitler çevrilen, bol meyvelerini gelip geçen yolculara hediye etmek istermişcesine dallarını sarkıtan ağaçların gölgesine kavuştuğumuzda öğle olmuştu.

Arabamız müdürün evinin önünde durdu. Saf bir köylü olan müdürün karısı kapıyı açtı, bizi görünce:

— Efendi sizi karşılamaya gitmişti. Yukarı buyrunuz, neredeyse gelir, dedi.

Arabadan indikten sonra bize bir çeviklik gelmişti. «Biraz köyü gezelim» dedik.

Mektep müdürüne orada «Gesi İmparatoru» diyorlardı. O kadar büyük bir nüfuzu vardı. Bu üç dört yüz evlik köyde hemen her işi o düzenliyordu. Böyle kudretli bir adamın misafirleri de dikkate lâyık olmalıydı ki herkes bize bakıyor, kadınlar pencerelerden başlarını uzatıyor, bizi inceliyor; ellerinde kırbalarla, testilerle dolaşan çocuklar bizi görünce selâma duruyorlardı. Sokaklar temiz ve kaldırımlı, evler taştan, hasılı her şey güzel ve tertipliydi.

Aşağıdan küçük bir derenin çağıltısı geliyordu. O tarafa doğru ilerledik. Köşeyi saptık, gördüğümüz manzara bizi orada âdeta mıhladı. Müdür, iri yarı iki adamı karşısına almış, sırayla bir birine, bir ötekine tokat indiriyordu. Aralarına girdik, ayırdık. Müdür bizi görünce saygılı bir vaziyet aldı, büyük bir sevinçle karşıladı. Kendisine sorduk:

— Bu iki zavallıya neden dayak atıyorsun?

— Ne yapayım? Çocukları iki günden beri mektebe gelmiyor.

— Çocuklar mektepten kaçıyorsa onları tut, onları dayağa çek.

Müdür kurnaz kurnaz güldü:

— Biliyorsunuz Maarif Vekâleti çocuklara dayak atılmasını yasakladı. Eğer ben bu usulü hiç olmazsa babalarına tatbik etmezsem bir sene sonunda mektepte tek talebe kalmaz...

CENNETE SEYAHAT

★

GEÇEN gece ne güzel bir mehtap vardı. Hava o kadar durgun, o kadar sıcaktı ki bir yaprak bile kımıldanmıyor, bir kuş bile seslenmiyor ve bu cansızlık, sükûnu büsbütün artırıyordu. Bahçeye çıktım. Köşkün önünden denize doğru giden yol ayın altında sıcaktan erimiş madenî bir dere halinde akıyordu. Bahçenin ortasında, göbek taşına oturmuş gibi, sıcaktan bunalmıştım.

Uzakta mehtabın yüz kat daha güzelleştirdiği deniz, sonra tek tük ışıklarıyla bir şeytan ülkesi gibi görünen adalara baktım. Ah o gece bir sandala ne kadar ihtiyacım vardı. Hayâlimi fazla israftan çekiniyor, bunlardan daha da güzel şeyler olduğu halde onları düşünmek bile istemiyordum. Eğer bunlardan birini emrime hazır bulsaydım canım hiç sıkılmayacaktı. O zaman Ada da, Moda da ayaklarımın altında bulunacaktı. Ne mebus olan meslektaşlarıma, ne de satışı fazla olan gazetelerin sahiplerine haset edecektim. Böyle güzel bir mehtabı, bir gece içinde, istediğim yerde geçirmek benim için yeterli bir zevkti.

Bununla birlikte bu tevazumun mükâfatını biraz sonra gördüm. Karşımda ansızın vücutları nurdan yapılmış, güzellikleri, tarif edilemiyecek kadar fazla, gözler kamaştıran iki melek belirdi:

— Selâmün aleyküm Faruk aleyhisselâm...

Dediler. Dehşet ve hayret içinde ayağa kalktım:

— Aleykümüsselâm ama, dedim. Bir yanlışınız olacak, benim aleyhisselâmlığım falan yoktur.

Her iki melek birden itiraz etti:

— Tevazu istemez, biz biliyoruz, sen aleyhisselâmsın. Yüce katta adın sevgili kullar arasında yazılıdır. Zaten mirâca dâvet olunduğundan dolayı seni almaya geldik, Cennet'te bekliyorlar.

İşin içinde bir hatâ olduğunu zannediyordum. Engel olmak istedim. Fakat melekler iki koluma girerek beni uçurmaya başlayınca asıl bu zanda hatâ ettiğimi anladım. Aklıma gelmeyen başıma gelmişti. Demek dünyadaki araba, sandal hasretine karşılık biraz sonra Cennet'te Düldül'ler, Burak'lar benim olacaktı. Ne büyük nimet değil mi? Bir taraftan yükseliyor, bir taraftan düşünüyordum: Acaba bu kadar büyük bir lûtfa nail olmak için ne gibi iyilikler işlemiş, sevaplar kazanmıştım? Düşündüm, bir türlü bulamadım.

Uçuyor, yükseliyorduk. Ayağım topraktan kesilmiş, güzel ve tatlı bir hava içinde belirsiz bir semte kurşun hızıyla ilerliyordum. Dünya yalnız kara ile denizden ibaret görünmeye başlamıştı. Eğri büğrü çizgileri, karışık vâdileri süzdükçe bu manzaraları nasıl güzel bulmuş olduğuma hayret ettim. Artık bunlardan nefret ediyor, Cennet'in hayâliyle meşgul oluyordum. Bizim küre gitgide bir karpuza, bir portakala, nihayet bir cevize döndü. Boşlukta bir tesbih böceği gibi parlayan dünyaya baktıkça içimden bir merhamet taşıyor, şu insan denen mahlûkların bu küçücük yuvarlağı paylaşamadıklarına hak veriyordum. Bana bayağı bir büyüklük gelmişti.

Onbeş dakika sonra Merih'in yanından geçtik. Uzun boylu adamlar bir çınar kadar uzun kollarını denize batırarak kılıç büyüklüğünde balıklar tutuyorlar, sonra güneşe göstererek kızartıp yiyorlardı.

Birinci, ikinci kat Arş'ı geçtik. Yedinci kata vâsıl olmuştuk ki önümüzde geniş, mermerden bir divan belirdi. Kutsal yol göstericilerim beni burada bir koltuğa oturttular. Çok büyük ve sağlam bir kapıyı çalmaya başladılar Heybetinden anlaşılıyordu ki bu Cennet'in kapısıydı. Biraz sonra açıldı, iki hûri göründü. Meleklere: «Ne istiyorsunuz?» diye sordular, onlar da cevap verdiler:

— Faruk aleyhisselâmı getirdik...

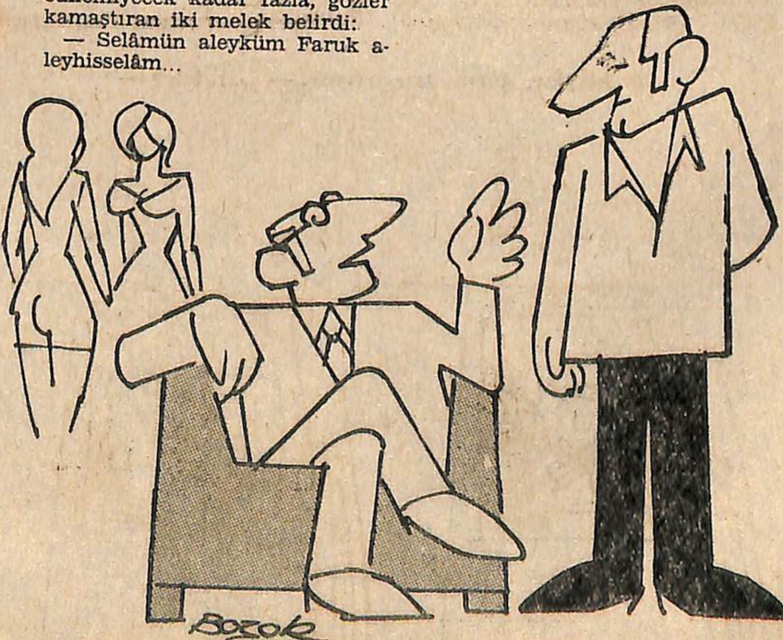
— Bir kere deftere bakalım, bu isimde bir aleyhisselâm var mı?

Hûriler bundan sonra büyük bir kitap getirdiler. Sahifeleri çevirerek Hazreti Âdem'den bu yana adını bildiğim ve bilmediğim binden fazla peygamber ve evliyanın adını okudular. Benimkine benzeyen bir tane bile yoktu. Âhir zaman peygamberinin adını da söyledikten sonra defteri kapadılar. İki meleğe dönerek:

— Bu sahte mehdiyi fırlatın, atın, geldiği yere gitsin!...

Dediler. Emir daha tamamlanmamıştı ki kendimi boşlukta buldum. Müthiş bir hızla iniyordum. Mesafeleri kaydedecek halde değildim. Biraz sonra şaşkın bir halde kendimi Kayseri Lisesi'nin avlusuna (o zaman Faruk Nâfiz Kayseri Lisesi'nde öğretmendi) düşmüş buldum.

Gözlerimi açtığım zaman bahçede koltuğun üzerinde idim. Kendi kendime: «Yazık, dedim. Rüyada bile Cennet'e kavuşmak nasip olmadı.»

— Kadınlar, erkeklerden daha fazla yaşıyormuş.
— Elbette.. çünkü onlar hiç yaşlanmıyorlar ki!..

Akbaba Televizyon

BUGÜN STÜDYOMUZDA BİR DİL BİLGİNİ VAR

KENDİSİNDEN Türkçe üzerinde açıklamalarda bulunmasını rica ettik. Şimdi siz sayın seyircilerimizi (pardon okuyucularımızı) aydınlatacaklar:

«Efendim, ünlü dil uzmanları, çeşitli Osmanlıca kelimelerin köklerini araştırmışlardır.

İlk inceleyeceğimiz kelime (ITRAH) kelimesi olacaktır. Muhterem üstad buyurmuşlardır ki:

«Bilindiği gibi, mânası, koku neşretmektir. Meselâ, bol sarmısaklı işkembe çorbası içerseniz, kokusu bir hafta vücudunuzdan intişar eder. İşte buna, vücut yoluyla ıtrah denir ki, (ITIR) ve (RAYİHA) kelimeleriyle olan münasebeti ortadadır. Dikkat buyurulursa, (R) ve (H) harflerinin bariz oluşu, kelimenin kök bakımından (baHaRat) ile münasebetini açıkça gösterecektir. Keza, (RuH) da aynı köktendir, (HeRif) de aynı köktendir, (meRHum) da aynı köktendir. (HaRf) kelimesi aslında (maHReç) den gelir. Bu kelime daha önceleri, (maHRum) idi. Sonradan uğradığı istihalelerle (maHRem) oldu. Daha sonra (züHRe) dediler. Bu pek tutmadı. Zamanın dilcileri (maHRek) e çevirdiler. Kolayca anlaşılacağı gibi, (müHüR) de aynı köktendir, (zeHiR) de aynı köktendir. (HaRik), (HaRam), (HüRmet), (HüRrem), (HaReket) de hep aynı köktendir. (HıRka) kelimesi aynı aileden olup, aslen, bugün uydurma Türkçecilerin çiçeklik dedikleri (taRH) kelimesinden çıkmış olup sonradan büyük âlim Zülkâri-i Meraki Batıla, bu kelimeyi (HaRaret) olarak kullanmış ve (taRHana) ile aynı mealde olduğunu ilmen ispat etmiştir. (maHaRet) hattâ (teHaRet) de aynı fasiledendir. (meRHem) in aslı, (HaRita) dır. (HıRka) kelimesi, (HaRman) kelimesinin (zaHiRe) haline gelmeden önceki ismidir. (piRoHi) özellikle kadınlar tarafından çoğul halinde kullanılır. Var mı aksini ispat edecek dilci? (HeRhalde) lâfzının (muHabeRe) den ve (muHaRebe) nin (HuRuç) tan çıktığı, inkâr kabul etmez bir hakikattir. (maHRukat) ın (RuHiyat) la ilişkisi hakkında bazı tartışmalar çıkmış ise de, (HüRmet) in (meHteR) den geldiği hususunda herkes birleşmiştir. (R - H) harfleri bize bu konuda şaşmaz bir ışık tutmaktadır.

Pozitifi de olur negatifi de sayın okuyucular. Boş vakitlerinizde kan veriniz, zira istendiği anda söz gelimi Pendik'ten Haydarpaşa Nümune Hastanesine yetişemezsiniz. Gece yarısı iyilik olsun diye gitmeye kalksanız bile yarı yolda, «Bulundu, teşekkür ederiz» anonsuyla karşılaşıp sokaklarda kalmak da var. Haaa... Ne diyorduk? Eveeettt...

Zavallı dilimizi ne hale getirdiler? Misaller çok uzatılabilir. Faraza, (teRciH) kelimesinin Farsça dört demek olan (ceHaR) dan türediğini iddia ediyorlar, halbuki aslı (neHiR) dir.

Öyle (ReHavet) içindeyiz ki, kimse (âHiR) in (aHıR) dan geleceğini bile düşünemiyor...»

Sayın okuyucular, Dil uzmanının bugünkü programı burada bitti. Hoşça kalınız...

MAÇ NAKLİ

SAYIN dinleyiciler... Sizlere Hoşafspor ile Lâmbaspor maçının ikinci devresinin naklen yayınına başlıyoruz. Şimdi Hoşafsporlular sahaya çıktılar. Az sonra Lâmbalılar da sahaya çıktı.. ve santra yapıldı...

Haaa!... Pardon az kalsın unutacaktım. Size birinci devrenin neticesini söyleyeyim. Diii mi ama...

Efendim bakiiim kaçıncı dakikadaydı? Notlarımı da nereye koydum canım? Tüh dalgınlıkla devre arasındaki sandviçimi sarmışım. Özür dilerim. Eveeett... 11 inci dakikada bizim takımın... Pardon yâni Lâmbalıların sağ açığı, 18 üzerinden topu sağ ayağının içiyle alarak sol ayağının dışıyla bugün 9 numarayla oynayan Tahsin'e aktardı... Haaa... O avut olmuş be! Kâğıt yağlanmış da notlar iyi okunmuyor... Durun bakayım... Aaaaa! O sırada bir gol daha oldu. Ben size birinci devreyi anlatmak için notlarımı karıştırırken Hoşafspor bir gol atmış... Neyse, acısını çıkarırız. Zaten galip durumdayız. Şey, Lâmbaspor galip durumda. Sonra ilk devre iki frikik kazanan Hoşaflılar bunları kullanamadılar. Lâmbalılar 7 korner attılar... Haydiiii... Hoşaflılar, ben sizinle konuşurken penaltı kazanmışlar. Şimdi penaltı çekiliyor... Evet ilk devre, Lâmbalılar

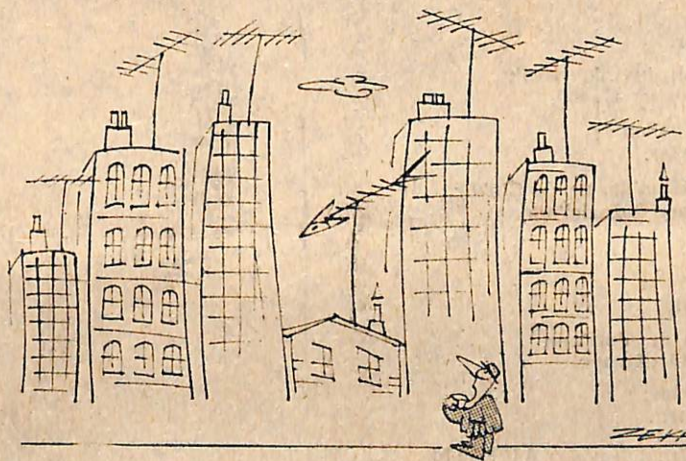
Şahap'ı çıkarıp yerine Mümtaz'ı aldılar. Sonra, Cenap sakatlandı. Haaa... Bu sırada gene gol oldu.

Ondan sonra efendim, bizim Lâmbalılar açıldılar. Hoşafsporlular akınları kesmekte güçlük çekiyorlardı. Bu kısa izahata bir an için ara verelim sayın dinleyiciler, zira şu sırada ikinci devrenin 17 nci dakikasına gelmiş bulunuyoruz ve Lâmbalılar korner atıyorlar. İlk devrede de 6 korner kazanmışlardı, bunlardan biri gol olmuştu. Evet korner atıldı. Cafer kafaya çıktı. Cafer, ilk devrede de kafaya çıkmıştı. Biliyorsunuz Cafer bu yıl transfer oldu. Kıymetli bir eleman. Sol vuruşları... Aaaa... Gene gol olmuş...

Santra yapıyorlar. Yâni santra çizgisi tabiî daha evvelden yapılmış da şimdi topu yeniden o çizgiden oyuna sokuyorlar demek istedim. İşte efendim belli tâbirleri vardır biz maç spikerlerinin ne yaparsınız... Sontra yapılıyor denir... Âdet öyledir... Ne diyordum? Saha biraz çamurlu... Oyuncular ikinci devreye formalarını değiştirmiş olarak başladılar. Biliyorsunuz, Lâmbalılar aslında kırmızılı formalarını giyerler. Hoşafsporluların sol göğüsleri üzerinde de kâse resmi vardır... Fakat ikinci devre çamurdan dolayı... Aaaa... Şimdi bir gol daha oldu... Uzatmayalım, Hoşafsporlular ikinci devreye kâse değil de kavanoz armalı formalariyle çıktılar. Neyse maç bitmek üzere, ben size neticeyi vereyim: İlk devre 2 - 0 Lâmbalılar galipti. Bu devre de bir iki gol oldu ama kim attı pek farkında değilim... Durun stüdyomuza bağlanalım da onlar Spor Saatinde neticeleri kesinlikle bildirirler.

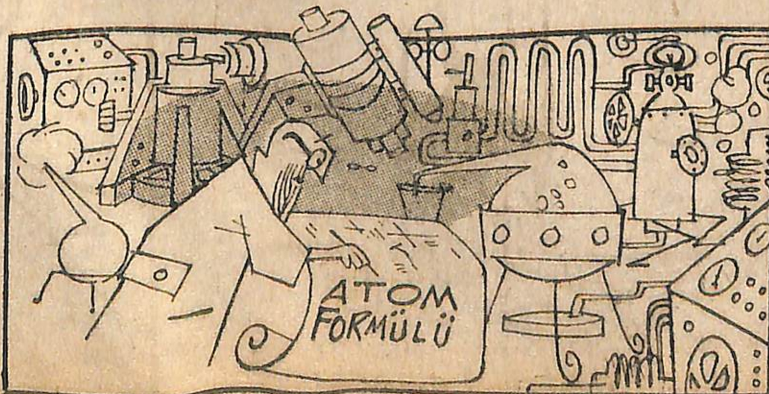
Yaman KORUR

TELE — KARİKATÜR

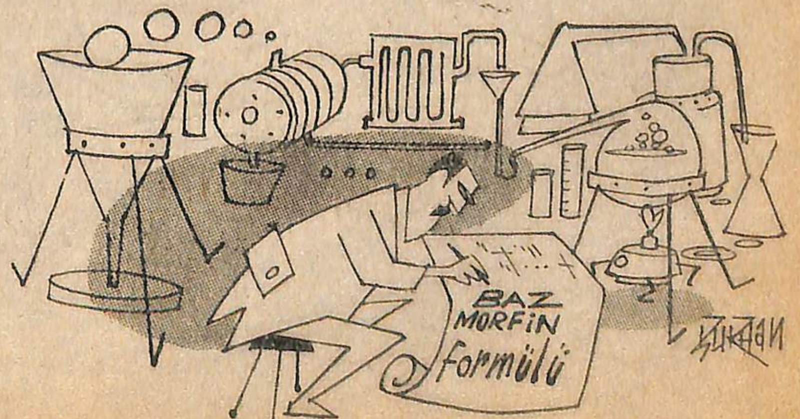

Balıkçının televizyon anteni!

Bir kaçakçı, mahkemede: «Baz morfinin formülü devlet sırrı gibidir, açıklanmaz» dedi. — Gazeteler —

ONLARDA...

BİZDE!

Yazılı pantalonlar

Moda olalı beri bana oldu olanlar;
Aldı gitti aklımı yazılı pantalonlar...

Ünlü kentler, isimler yazılmış satır satır;
Pantalon yazıları bana neler anlatır...

Pantalondaki kentler silip de atmış kini;
Sarmaş dolaş görürüz Washington'la Pekin'i...

Oradaki isimler birbirleriyle kardeş;
Tom Jones ile Humperdinck, Pakistan'la Bengladeş.

Bazan canım sıkılır, bu çevreden bezerim;
Pantalonları okur ben dünyayı gezerim.

Rastladım pantalonu yazılı bir güzele;
Ülkeleri dolaştım o güzelle elele.

Yürüyüşü fıkırdak, maskara mı maskara;
Sağ ayak paçasında vardım Madagaskar'a.

Sol paçaya atlarken çıkarmadı hiçbir ses;
Ayak bileklerinde işte Buenos Aires.

Baldırlarda gezindim ben o yana, bu yana;
Aşkı yaşarken Paris vals yapıyor Viyana.

Sütunlar arasında kalıp nefes nefese;
Bergama, Didim derken varıyorum Efes'e.

Mutluluğu yüklerim limandan vapur vapur;
Dizaltı çukurları Banghok ile Singapur.

Dizlerde gezinirken bir heyecan, bir korku;
Tokyo'nun karşısında buluyorum New York'u.

Butların üzerinde girmeden ben komaya;
Gerçekten anladım ki her yol çıkar Roma'ya.

Akdeniz rüzgârında başka yollar denedik;
Bizi gondollarıyla karşıladı Venedik.

Gizliliğe bürünmüş yazılarla bölgeler;
Bilinmeyen diyarlar, tropikal ülkeler.

Kalçalar birbirinden oynak, kıvrak, havai;
Miami'yle birlikte dans ediyor Hawai.

Yürürken bir o yana, bir bu yana çalkalar;
Getirir İstanbul'u Marmara'da dalgalar.

Gözler takılıp kalmaz ne Hind'de, ne de Çin'de;
Yedi iklim, yedi renk açmış Boğaziçi'nde.

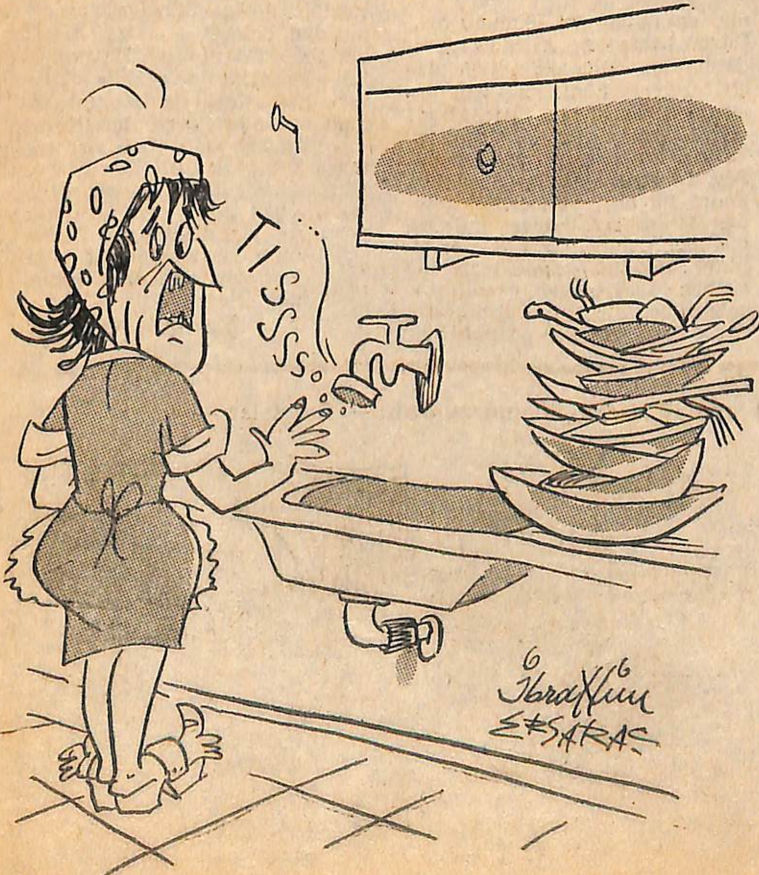
* * *

Gönül ister ki gezi birdenbire bitmesin;
Güzel başını alıp başka yöne gitmesin.

Yazılı pantalonlar görünce ey okur'um;
Çevirir çevirir de kitap gibi okurum.

Pantalon yazıları bir gün okunmaz olur;
Güzel ile yolculuk ayrılıkla son bulur...

Mukadder ÖZAKMAN

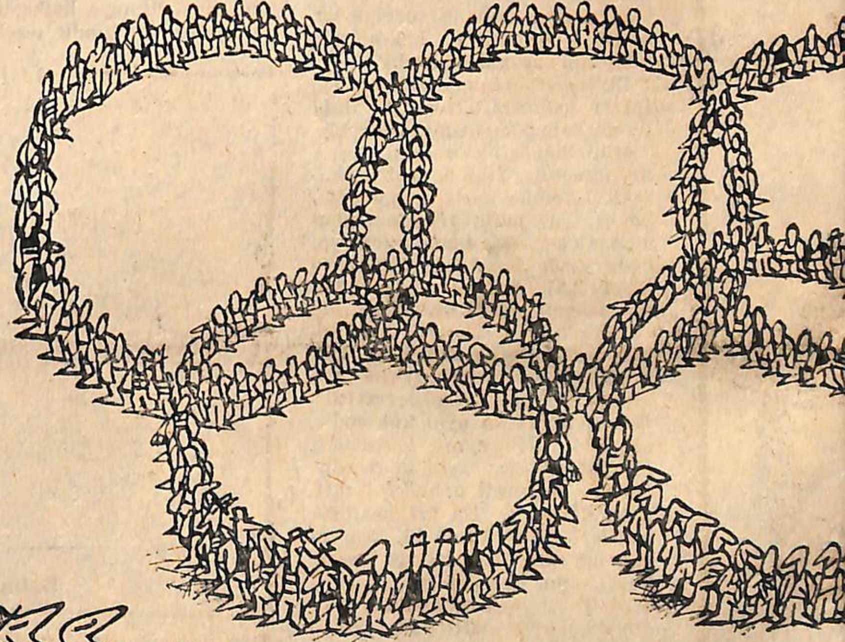

— «Su kullananın» mış... Bul da kullan!..

Olimpiya Sayfası

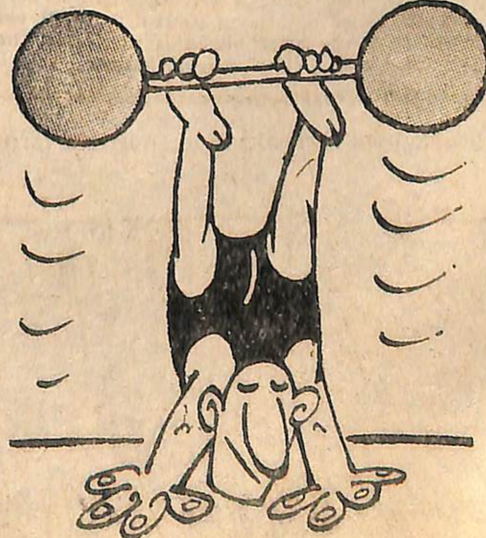
Olimpiyat sarhoşları!

- Olimpiyatların açılışını bekl...

Sirk cambazı...

Halterici olunca!

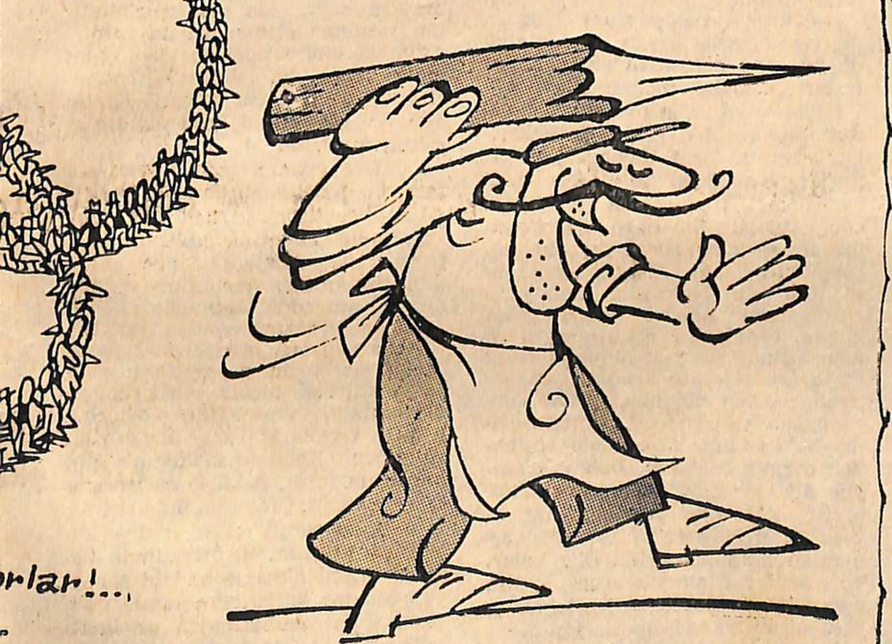
Rekor kırması beklenen bir atlet...

Çıta kırıyo...

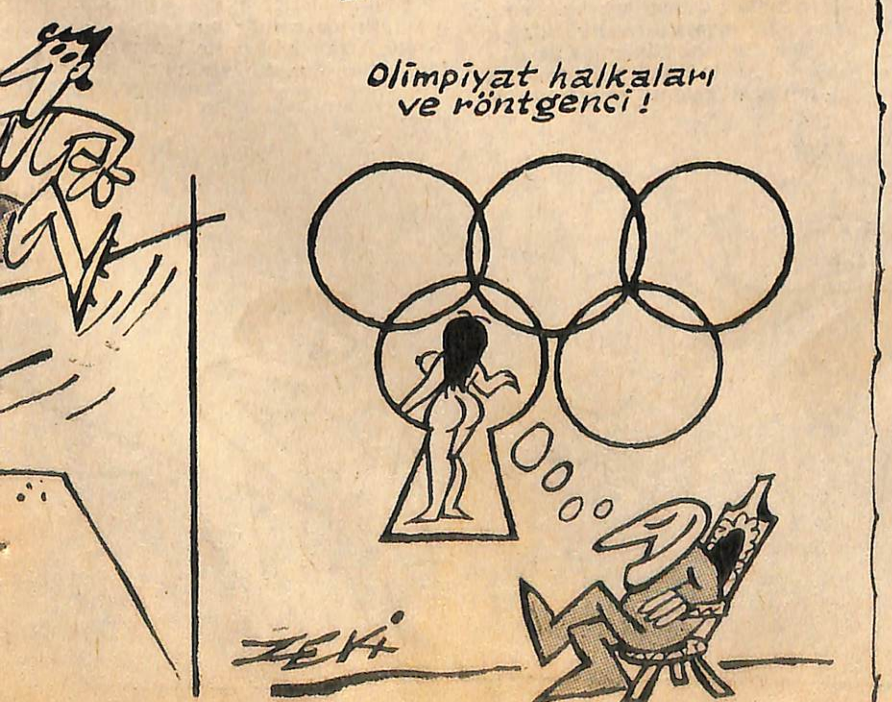

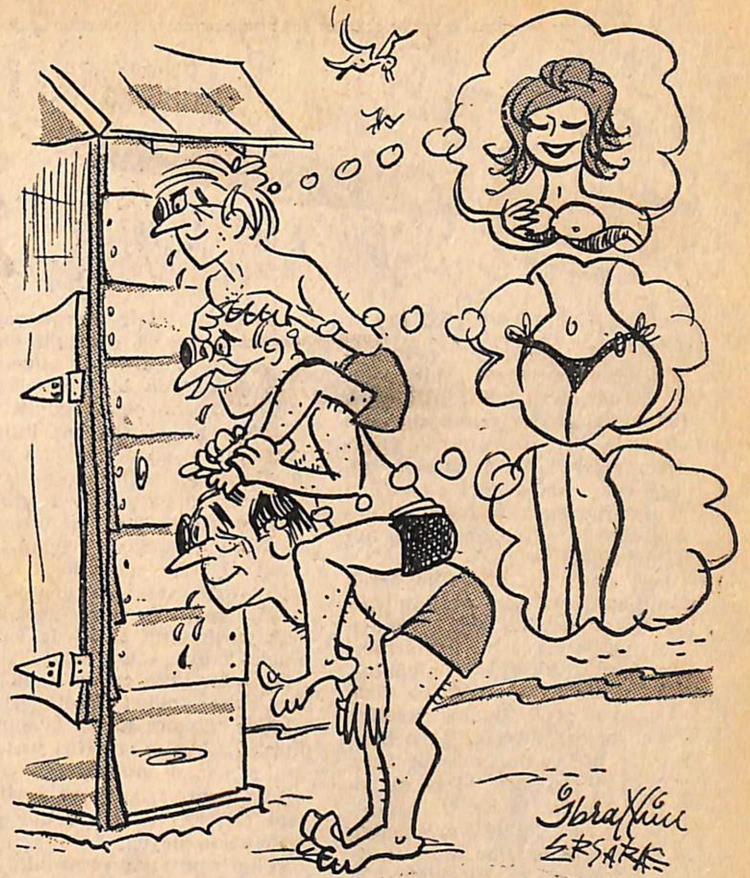
Geri kalmış ülkenin atleti nasıl da belli oluyor!..

Olimpiyat halkaları ve röntgenci!

Kompozisyon!

Sopa da para da ortak

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde,
Biz diyelim Hindistan, siz: «Hayır» deyin «Çin'de»

O diyarda kralın başında vardı kavuk,
Peşindeyse daima bulunurdu dalkavuk.

Temmuz ayında hünkâr dese: «Havalar ayaz!»
Cevap: «Belli sultanım, kar yağıyor bembeyaz.»

Zehire tatlı denir, şekere ise acı,
Yağcılık illetinin bahşişti tek amacı.

Cüce Simon sarayın gözde maskarasıydı,
Kral, hatırı için nice canlara kıydı.

O gün yine çağırttı: «Eğlenelim, dedi, gel»
Önce sana bir soru: Söyle başın neden kel?

Cüce Simon bakındı korkuyla etrafına,
Vezirlerden pek çoğu dazlaktı, durum fena.

Haşmetlinin başında gür saçlar ise al,
Yukarıda bıyık var, aşağıdaysa sakal.

Kim demiş dalkavukluk kolay sanattır diye,
Dilini sürçtün müydü, kelle gider hediye.

Cücenin üzerine atılmıştı korkunç ağ,
Hem saça, hem saçsıza çekmek meseleydi yağ.

Başladı kelimenin üstüne basa basa,
Dedi devletlûm eğer, konuşursam hülâsa,

Bazılarının saçı içeri doğru uzar,
Kâfidir bitkilere atıvermek bir nazar.

Toprak altında gizler gür saçını sarımsak,
Perçemleri dökülür bahçeden koparırsak.

Nihayet arzedeyim eğer izniniz varsa,
Saçı, sakalı ele asla vermez pırasa.

Haşmetlû dedi, mavi boncuk verdin herkese,
Al, helâl olsun sana.. yüz altınlık şu kese.

Cüce istemem dedi, ,ne mükâfat, ne para,
Emreyleyin kuluna vursunlar elli sopa.

Gereğini yaptılar kendi kaşındı diye,
Herkes merak etmişti, acep bu dayak niye?

Sarayın maskarası ah... of... ederek kalktı,
Secde etti krala, sonra yüzüne baktı:

— Hünkârım şimdi elli sopa kaldı alacak,
Bu istihkak kapıcı başınızın olacak...

— Kapıcı? Neden yahu?
— Anlatayım, badehu...

Verilen hediyenin yarısını o alır,
Cüce fakire ise yalınız nısfı kalır.

Vurulan elli sopa dalkavuk kulunundur,
Bendeniz hak yiyemem, nısfını ona vurdur.

Burhan ESEN

TUMTURAKLI ve SUMTURAKLI MEKTUPLAR

GÜLLÜ FİSTANLIM

KÖY yerinden, pazardan pazara şehere geldikçe seni görürr idim. Allı-güllü fistanınla salına salına domatis alırkene, ben de garşında gızardıkça gızarırdım. Baktımkine olmayacak, daha seni görmeden yapamıyacağım; n'ettim biliyon mu? Sattım çifti - çubuğu vardım karşına geldim.

Gız, datlı fistanlım, höpürcek topuklum, gız elim ayağım dutmaz oldu sevdan ile. Hızmatçıyım, yetimim deye üzülürmüşsün. Vallah, kimseye toz kondurmam üstüne. Diyeceğim o kine, gaçıracam seni. Şanına, şerefine uygun olacak elbette. Yaylı bi arabada mı göçen, yoğsam tırıs, rahvan goşan yiğit bi at mı isten? Aceleylen bildir datlım.

Kulağıma geldikine, ev sahabın seni ara-sıra azarlar imiş. Sebebini bilmiyom ya, gözelliğin için kıskanırmış. Bak kızım, biz namısımıza yan göz ilen baktırmayız. Şayettene bi kusur var işe, söyleyeceksin, o kiri hemencene sabunlan temizleyecem. Anladın gayrı.

Bohçanı hazır et diyeyim de sevin. Öylem abur - cubur doldurmaya bakma. Bu şeherden göçüp gidecez, yolda garşımıza çıkan ilk imama nikâhımızı gıydırır, sonracığıma da ganunun garşısında helâlim olursun, olur bi'ter. Bohçana diyordum. Göçükten beri emeğin, terin garışmış o eve. Yükte hafif, pahada ağır derler ya, valla kimsenin gözünün yaşına bakma, yapacağını yap gızım. Üstelik, peşimize candarmayı dakıp da bizi kovaladacakların da hesap et. Amma, dedim ya, seni öyle bi gurt inine sokacam ki, gırk yıl kimsecikler bulamaycak. Gız hoşuna gitmez mi ha? Can cana, goyun goyuna be, ikimiz diyom ölürüz bilem oracıkta.

Cüzdan para dolu, kaymeleri deste deste yaptım, emrine saldım, hazırda duruyo. Bu mektubu da bakkalın çırağı ilen yolluyom sana. Sakın ha, bahşiş ney verip de zarara girme. Ben bubasına çok eyilikte bulundum zamanında. Halis koyun yağını yirmiden aldı da, gözümün önünde otuz deye sattı, ses etmedim. Eee, gırk yılda bir işimizi görmüşler helem, çok değildir.

Haa, senin için heç ihtimal vermem ya, olsun sorayım gene de. Daşlık Selim'in yavuklusu düğününde on davul, on zurna olmadan evlenmem deye dutturdu da, bi ay gecikdiydi evlenmeleri. Şindi diyom, senin de böylem şartın ney varsa önceden haber et ki, tedbirli olam. Yoğsam, hem yazık olur, hemi de beklemenin kahırı kolay değildir.

Sana bir kutu gaymaklı lokum ilen, birer paket fındık, fıstık takdim ediyom. Başka bi emirin olursa, bakkalın çırağına fısıldarsın, o dakka garşıdaki gayfeye habarı gelir. Lokumları yerkene beni an gız, senin dadın gibi datlı olsun deye...

Aklım seni andıkça sankim havalarda uçuyo gibiyim. Gayfede hangi oyunu oynasam gaybediyom. Bilenler de pis pis gülüyo. Ha bakam, helâl diyelim helâl olsun sana, deyip üst üste gayfeler, çaylar içiyo namıssızlar. Hani, dedikleri beylik lâf canım; «gumarda gaybeden sevdada gazanırmış» filân.

Bak güllü, datlı fistanlım. Gayrı işin ciddiyetinden emin oldun değel mi? Öylem şeher uşakları gibi terelellim bi heves değel benimki. Yanıyom, yıkılıyom gız. Bu kör gözlen ne dersen yaptırırsın bana. Gayrı burnumun akacak teri galmadı, sabrım daştı, değirmenlere su oldu. Dekine bi dakka, şu adamı deneyem bakam, şuraya bi çığıram da ağzından duyam lâflarını de. Bak, dünya denizine, toprağına tövbe edem ki gız, seni garşımda görür görmez tırnaklarıma kadan titreyecem, yat dediğin yire yatacam, kalk dediğin yirde kalkacam. Köpeğin olam gız, daha ne diyem sana.

Haydi hoşça kal datlım. Seni camız kuvvetiylen gucaklar, hayırlı habarını beklerim.

Mahmut Körbudak

Nurettin TÜRKER

Nasıl yapıyorlar bu işi

Sanatçıların deyişi :

DARBUKACI CANAVAR HİLMİ

BİLDİĞİNİZ ve gördüğünüz gibi, piyasanın en hızlı, en dakik darbukacısı bulunuyorum. Bu seviyeye ve rütbeye gelinceye kadar çok uğraştım. Bütün emelim doktor olmaktı ve doktor olmak için hayat mücadelesi yaparken, bir de baktım ünlü bir darbukacı olmuşum. Bu işin nasıl olduğunu izah edeyim efendim.

Ortaokula kadar sınıfta kalmak nedir bilmezdim. Mahallemizde Udi Cemil Ferdi'nin bir akrabası hanım vardı. Benim mahalle arasında teneke ile trampet çalar gibi şarkı, türkü söylediklerimi hep duyarmış. Çağırdı yanına, dedi ki:

«— Evlâdım, sende büyük bir yetenek var. Maşallah sesin pek güzel. Kaidesini, üslûbunu da iyi uyduruyorsun. Gel sana ders vereyim de sonunda bana dua edersin.»

Öyle de yaptık. Okuldan çıkar çıkmaz, bu hamfendinin yanına koşuyordum. İkimiz birlikte bi çalışıyorduk şarkıya, türküye sormayın, tüm mahalle bizi dinler oldu. Tabii, o yıl başka ders çalıştığım için sınıfta kaldım.

«— Olsun varsın yavrum...» diyordu, şarkı hocası bayan. «Senin elinde bu altın bilezik olduktan sonra taştan ekmeğini çıkartırsın.»

Neyse, o yıl yazın mahallemize çadırlı tiyatrocular geldi. Darbukacıları kaçmış. Beni duydular, çağırmışlar. Ben şarkı ve türkü söylerim, dedim. Darbuka da çalabilirim ama, asıl işim bu değil. Uzatmayalım, bir şarkıdan sonra darbuka çalmaya razı oldum. Mahalleliden sonra, tüm şehir halkı akın akın gelip gördü beni. Babam sopayı kapıp kovdu, kovaladı, söktüremedi. Anam, oğlun tiyatrocu olmuş dendikçe yerden yere attı kendini, para etmedi. Ve ben sonunda, yazdan sonra kapalı yerlerde de darbuka çalmaya başladım. Ama, hâlâ sözümden caymış değildim. Doktor olacağım diye söylenip duruyorum. İkinci yıl okula devamım hem aksadı, hem de aynı dersleri tekrar çalışmaktan bıkkınlık geldi. Dile kolay, sırık kadar adam olmuşum, sınıfın en arkasında bebelerin içerisinde oturuyorum ve de hocaların derse kaldıracakları zaman «darbukan yanında mı?» diye soruyorlar. Sökmedi. Daha sonraki günler okula darbuka ile geldim, isteyen hocama bol bol darbuka çaldım ama, yine de çaktırdılar beni. Tabii, belgeyi aldık.

Doktor olamazdım artık. Bundan böyle şu elimdeki sanatı ilerletip ekmek paramı çıkartmalıydım. Koştum muhterem hamfendinin huzuruna. Bana darbukayı darbuka gibi çaldıran odur. Meğer daha ne incelikleri varmış meretin. Henüz a'sında imişim de haberim yok. Sonraki günler bi başladık ki günde tam sekiz saat fasılasız... Hamfendi de benden aşağı kalmıyor. «Vur bakalım» der demez ben patlatıyorum darbukayı, hanım abla döktürüyor. Bu yüzden «Yemek hazır değil, bu evin pisliği ne böyle?» diye kocası çok bağırdı, çığırdı ama, söktüremedi. Dediğim dedik, yaptığım yaptık diye diretti kadıncağız. Bana da iyi bir tavsiyede bulundu. «Evlenirken karının da senin gibi sanatkâr olmasına dikkat et, yoksa bizim gibi olursun» diye salık verdi.

İşi ilerlettik. Darbuka tek sesli bir âlettir ya, aynı sesi zenginleştiren yardımcı elemanları da vardır. Ardından «tef çalacaksın» dedi muhterem hocam, tef çalmayı öğrendim. «Davul» dedi, davul çalmayı öğrendim. Ve gördüğünüz gibi dimdik ayaktayım bugün.

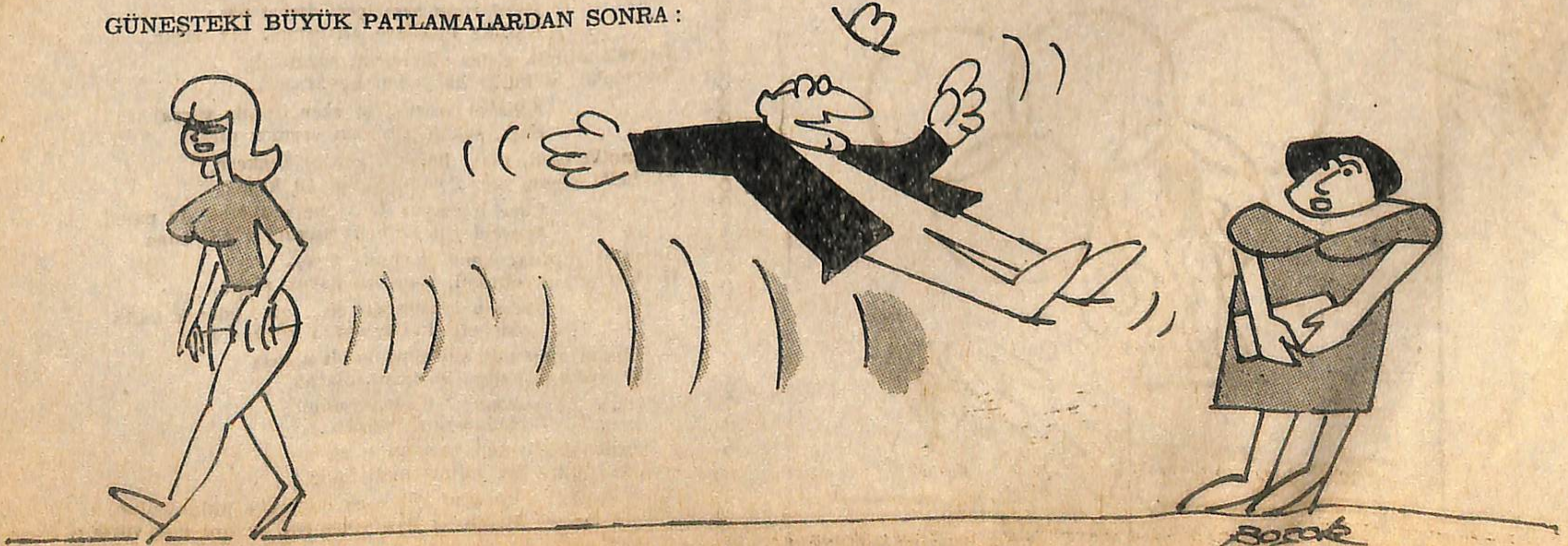
Sahneye çıkmak hem ekmek parası için, hem de alışkanlığın bi hastalığı diyebilirim. Ancak uyuyunca «güm güm» seslerini unuturum ben. Uyanır uyanmaz gözlerimin, ellerimin ilk aradığı darbukamdır. Ekmekten mukaddes benim için.

Bugün piyasanın en lüks sahneleri ve sanatçıları beni arar. Neden? Çünkü darbukamın esprisi, inceliği ve döktürüşü hiçbir darbukacının parmağında yoktur. Hüner öyle bir meleke vermiş ki bana, duyan dilini ısırıyor. Kendimi methetmiş gibi oluyorum fakat, hakikat ne ise onu söyleyeceksin. Gidin, en ünlü ses sanatçılarına sorun. «Yoo...» diye, diretirler. «Benim saz heyetimde Canavar Hilmi olmazsa vallahi sahneye çıkmam» derler. Programları süresince de yanıbaşımdan ayrılmaz, tatlı tatlı güleler bana. Darbukanın acı - tatlı meyvesidir bu.

İşte, bizim hikâye de kısaca böyle diyelim, burada keselim.

N. T.

GÜNEŞTEKİ BÜYÜK PATLAMALARDAN SONRA :

— İşte, manyetik fırtına bu karıcığım!..

Sizin için

İDEAL KADIN

Gazeteci, tanınmış müzmin bekâra sordu:

— İdealinizdeki kadını aramadınız mı, yoksa aradınız da mı bulamadınız?...

Müzmin bekâr hemen cevap verdi:

— Aradım. Hem de nasıl aradım bilemezsiniz!... Yalnız, o ideal kadını bulduğum zaman, kadın bana, idealindeki erkeği aramakta olduğunu söylemez mi?!.

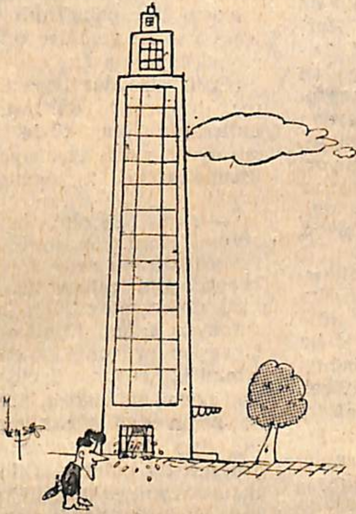
Tamer KÖSELER
95. Sok. No: 8/1, kat: 2
Göztepe/İZMİR

DERSTE

— Söyle bakalım yavrum, «çalmak» fiilinin geleceği nedir?

— Kodese girmektir öğretmenim.

Sami KAYNAK
İhsaniye Cad. Konya 2 Ap. D. 11
KONYA

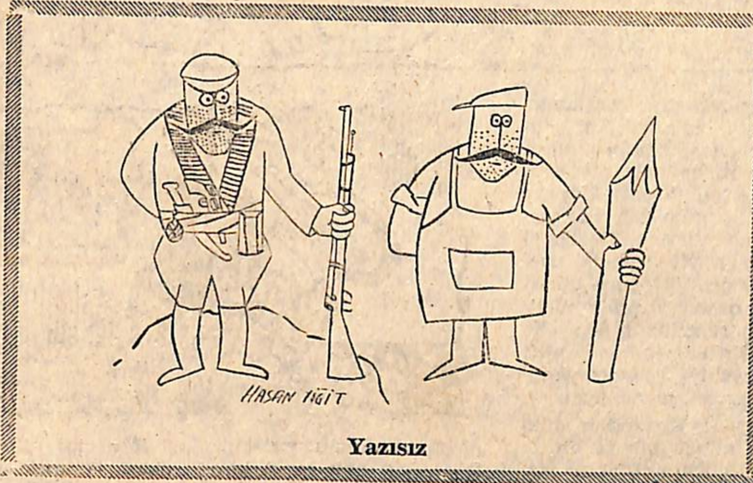

(Mehmet KARAKAYA)
— Bu bodrum kata taşındığımdan beri kendimi hapishanedeymişim gibi hissediyorum!..

BABADAN OĞULA MEKTUP

Oğlum!
Sen benim yüzkaramsın.
Hem enayisin!
Ben seni tokatlarken, annene sığınır
Oklava yerdin.
Sorarım sana?!
Biz seni dövünce, sen de gider
Niçin kardeşini yoktan döverdin?
Ha?
Kabahat bizde de var.
Sana «yüz» verdik.
Ama sen?!.
Hep «yüzelli» istedin!

Baban: Satılmış İçli
ALİ ORHAN DAĞDELEN

Yazısız

Dostun böylesi

Erkek, sevdiği kıza:

— Senin için ne istersen yapabilirim, dile benden ne dilersen!... demiş.

Kız da:

— Senden değerli bir ayı postu isterim! diye cevap vermiş.

Erkek yanına bir arkadaşını alarak ayı avı için dağa çıkmış. Tesadüfen aradıkları ayıya rastlamışlar. Ama nişan alabilecek pozisyonda değil. Uyanık ayı, onların bu bir anlık durumlarından istifade ile karşı saldırıya geçince, arkadaşı selâmeti kaçmakta bulmuş. Diğeri ise, ayının zayıf yönünü bildiği için kendini yere atıp, sessizce ayının oradan uzaklaşmasını beklemeye başlamış.

Ayı, yatan adamın yanına yaklaşarak canlı mı, ölü mü diye kulaklarını, yanaklarını ve bütün vücudunu kokladıktan sonra öldü zannı ile oradan uzaklaşmış.

Ayının yanından uzaklaştığını gören adam, hemen kalkıp arkadaşının yanına gelmiş. Arkadaşı merakla sormuş:

— Ayı kulağına eğilmiş bir şeyler söylüyordu, merak ettim, ne dedi?...

— Ayı kulağıma eğildiği zaman bana şu sözleri söyledi, dedi: «Sevdiğin kadına ayı postu vaadetme, arkadaşına güvenip ayı ile dalaşma!»

Recep KOÇ
Şeref Efendi Sok. No: 36 — Cağaloğlu/İSTANBUL

İTİRAF

Adamın biri karısıyla mahkemelik olmuşlardı. Hâkim sordu:

— Karın diyor ki, kızdığın zaman evdeki bütün tabakları kırıyormuşsun, doğru mu?

Adam:

— Evet efendim, kabahat bende, dedi, tabakların yerine kemiklerini kırmalıydım!...

Murat SOLGUN
Bürçiçeşme 3502, No: 4 İZMİR

PRATİK DOKTOR

Merhaba!
Nasılsınız?
Adınız?
Soyadınız?
Boyunuz?
Kilonuz?
Lütfen
Soyununuz!..

AHMET SELÇUK İLKAN

PRATİK ÇOCUK

Yazı geçirmek üzere denizde kamp kurmuştuk. Komşumuzun 9 - 10 yaşlarında bir çocuğu vardı. Bir gün denize girmiş, elindeki salatalığı denize batırıp batırıp yiyordu. Hayret edip sordum:

— Niye elindeki salatalığı denize batırıp batırıp yiyorsun?

Bana sakin sakin cevap verdi:

— Âbi evde tuz kalmamış da onun için salatalığı denize batırıp batırıp yiyorum, çok tatlı oluyor. Sana da vereyim mi?... demesin mi?!.

Kaya TELLİ
Atatürk Cad. No: 54 — Dörtyol/HATAY

NEDEN AĞLAMAMIŞ?

Kızım Suna'yı biraz nazlı büyütmüştüm. Az bir şeyden ağlar, avunmak bilmez, ağlamasını dindirmek fermana ihtiyaçtır.

Bir gün akşam işten döndüğümde, Suna'nın parmaklarının ikisini sarılı gördüm. Sordum:

— Ne oldu parmağına?

— Çakıya kestirdim, babacığım.

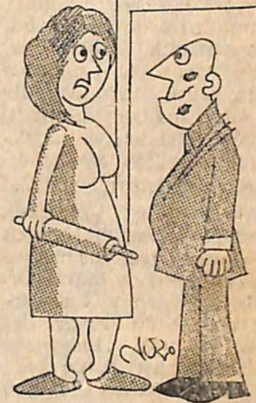
— Peki acımadı mı? Ağlamadın mı?...

— Acımasına acıdı ama ağlamadım.

— Niçin?

— Sen yanımda yoktun ki, babacığım.

Ali Rıza BAYINDIR
Eğitim Araçları Merkezi Bşk. da teknisyen
Kurtuluş/ANKARA

(Nuri BİLGİN)
— Belli, çok çalışmışsın herif... Yüzünde yorgunluk izleri var!..

SÜPÜRGECİ

Kadın, kocasına dert yanıyordu:

— Ben gençliğimi verdim. Saçımı süpürge ettim. Senin için...

Erkek dayanamadı:

— Hanım, o saçları bunca yıldır eskitmeyen süpürgeci kimdi?...

Enver ÖZDEMİR
Osmaniye Cemiyet Sokak No. 29
kat: 2, Daire: 4 BAKIRKÖY

TAMİRAT DOLAYISİYLE

Kalbim;
Kırık - dökük yamalıdır.
Yeni aşklara,
Tamirat dolayısiyle,
Bir müddet kapalıdır.

HÂDİ HANKENDİ
Sarıgüzel Cad. No. 78/1
Zafer Ap. kat: 4
Fatih/İSTANBUL

Yazısız

ÖĞRENCİ ŞARKILARI

Düş ben gibi bir derse çalışmak ne imiş gör
Geçmek demi beklerken o kalmak ne imiş gör
Yok yok güzelim düşme sakın böyle bir derse
Gel sınıfa gir orda uyumak ne imiş gör!

* * *

Ders yaresini andıracak yare bulunmaz
Dünyada zayıf derslerime çare bulunmaz
Çalışmak onun çaresi meşhur meseldir
Dünyada çalışmak için çare bulunmaz!

İLHAN YURDAKUL — Kırşehir

(Seçkin TEMUR)
Yazısız

İç Güveysi Nazif

NAZİF Kuruodun ailesine karşı, korkmadan, göğsünü şişirerek avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Nazif öyle candan ve yürekten içini döküyor, senelerdir iç güveysi olduğu aileye karşı öyle boşalıyordu ki, ancak binlerce tonluk bir şilep Galata rıhtımına böyle boşalırdı...

Hey yavrum hey... Nazike ölmüştü işte... O yüzelli kiloluk, karıdan daha çok ura benzeyen mahlûk, bir patlıcan dolmasını bütün yutayım derken yemek borusunun patlıcan dolmasının tıkaması ile boğulup nalları dikmişti. Böyle öküz karıya ne denirdi? Nazikçe, «Vefat etmişti» mi denirdi yâni?...

Nazif liseyi okurken kendini babasının emekli maaşıyla geçindirmeye kalkan anası da ölünce ortada kalıvermişti. Ev kira, üstelik de akıyor. Üst yok, baş yok... Babasının emekli maaşı da üç ayda 559 lira 46 kuruş... Çünkü babası Deniz İtfaiyesinden emekli... Nazif bu parayla okumaya çalışırken bir de zatürree olmuş, zaten onsekiz yaşına gelince de babasının emekli maaşı kesilip sap gibi ortada kalmıştı...

Hazin bir hayatı vardı Nazif'in. Tabii ev sahibi, Nazif'i ilk olarak kapı dışarı etmiş, Nazif, mahallenin aktarı Mustafa Zencefil'in yanına girmiş, tavan arasında karabiber, tarçın, safran, kınakına, mahlep gibi baharatın içinde yatmaya başlamıştı. İşte bu arada bir gün dükkâna sinameki almaya gelen mahallenin çok zengini odun tüccarı Haydar Kuruodun'un biricik kızı, doksan kiloluk Nazike'yi bizim Nazif şeytana uyarak tavan arasına çıkarmış, orada ziyan etmişti. Bu hareketine sebep üç gündür ustasından gizli gizli yediği hususi yapılmış kuvvet macunuydu.

Haydar Kuruodun dükkâna elinde büyük bir odunla hücum etmiş ve Nazif'i öldürmeye kalkmış, araya girenler Nazif'i zorla Haydar'ın elinden kurtarmışlardı.

Neticede Nazif mecburen Nazike'yi almıştı. Aslında Nazif bunu mahsus mu yapmıştı?... Çünkü Kuruodun ailesine iç güveysi girmesi onun için büyük avantajdı... Orası bilinmiyor... Yalnız Nazif, bu işi ne şeytani bir fikirle yaparsa yapsın, evlendiğinin ertesi günü ne büyük belâya çattığını anlayacaktı. Daha dumanı üstünde güveyken, kayınpederi, Nazif'i karşısına çekmiş ve şöyle konuşmuştu:

«— Ulan sülük herif! Kızımı aldın diye kasılma! Sen bu evde bir uşaksın... Sen kimsin ulan?... Alt tarafı bir aktar çırağı... Bugünden sonra sabahtan akşama kadar depoda odun yükleyeceksin. Akşamları da evde su çekecek, bulaşıkları yıkayacak, yatıncaya kadar işten başını kaldırmayacaksın. Gece Nazike'ye dokunmak yok.

Ağzını burnunu yırtarım. Sana inat onu senin koynuna vermeyeceğim. Aşağıda, bodrumda soğanların arasında yatacaksın... İş ki bu işten vazgeçip kızımdan ayrılıncaya kadar. Pes ettireceğim seni teres!...»

Haydar Kuruodun'un kararı buydu. Nazif büyük bir sabır ve inatla sabahtan odun deposuna gidiyor, akşama kadar odun yükleyip, hızarda çalışıyor, akşam eve gelince herkese eşek gibi hizmet ediyor, önüne atılan bir kâse çorbayı bir kenarda içiyor, sonra da bodrumda soğanların içinde yatıyordu. Ama o da kararlıydı: Nazike'den ayrılmayacaktı. Bu odun herif ona pes ettiremiyecekti. Bu onların arasında bir ölüm kalım savaşıydı.

Öte yandan Nazike, anasına babasına yalvarıyor: «Kocamı isterim» diye inliyor, fakat Kuruodun ailesi kızlarını bile dinlemiyordu. Nazif pes edecekti. Sonra Nazike'yi yeğenleri Zekeriya'ya vereceklerdi.

Hey gidi dünya hey.. Odun taşımak, iş görmek bizim zayıf Nazif'i kaya gibi yapmıştı. O çelimsiz Nazif gitmiş, yerine Herkül gibi biri gelmişti. Daha fenası, Nazif depodan gizli odun satmaya, hesapları karıştırmaya, kilerden pekmez içmeye başlamıştı. Yüzünden kan damlıyor, Kuruodun ailesini mahvetmek için korkunç bir kaplan sessizliğiyle çalışıyordu.

Bütün bunları anlatırken unuttuk. Haydar Kuruodun'un Sacide adında ikinci bir kızı daha vardı. Sacide de inadına Türkân Şoray gibi güzel, alımlı bir kızdı. Nazif intikam plânına onu da eklemiş, zamanını beklemiş, kaş gözle kızı kendine âşık ederek bodrumda onun da işini halletmişti. Üstelik Sacide Nazif'ten gebeydi de...

İşte vaziyetlerin böyle olduğu bir anda o meşhur patlıcan olayı meydana gelmiş, Nazif dul kalmıştı. Haydar bey Nazif'i harcayayım derken ayvayı yemişti. Yüzelli kiloluk Nazike toprağa verilmiş ve aile üzgün eve gelmişti. İşte Nazif bu anı bekliyordu. Çünkü Haydar bu an kendisine yol verecekti. Fakat Nazif de hazırdı.

Damat ve kayınpeder karşılıklı dikilmişler, son kozlarını oynuyorlardı.

«— Ulan ayağının kademine ettiğimin herifi! Ailemize girdin, girmez olaydın! Gül gibi kızım gitti. Geldin geleli evde bereket kalmadı. Hadi pılını pırtını topla defol. Fakat içim rahat ki, Nazike'ye elini bile süremedin. Seni eşekler gibi çalıştırdım... Hadi nerden geldinse oraya... Yallah!...»

Nazif, Haydar beye inme indirecek darbesini indirmeden önce şöyle sırıtmış ve sonra ayak ayak üstüne atarak konuşmuştu:

«— Bana bak odun oğlu odun... Kimi kovuyorsun? İki senedir bu evde dolap beygiri gibi çalışıyorsam, seni mahvetmek içindir. Dinle de kulağın açılsın... Önce bu evden gidemem, çünkü ikinci kızın Sacide'den çocuğum olacak. Sonra senin gibi bir hıyara iki sene hizmet ederken yolumu da buldum. Odun deposundan yürüttüğüm tam yüzbin liram var... Damadının bir şey diyemezsin... Bana derhal Sacide'yi vereceksin. Sonra da elimi öpüp af dileyeceksin... Seni vicdansız, utanmaz, arlanmaz herif seni!... Ulan sen Nazif'i uşak mı sandın?... Senelerdir köpek gibi beni çalıştırdın... Şimdi sıra bende. Oh ettim... Seni mahvettim... Birinci kızını zaten sevmemiştim. Ama Sacide'yi seviyorum. Şimdi tıkanma sırası sende... Seni gidi beni bilmez odun herif seni!... Oh be, iki senedir bugünü bekledim!... Şimdi anladın mı Nazif'in numarasını Haydaaar?...»

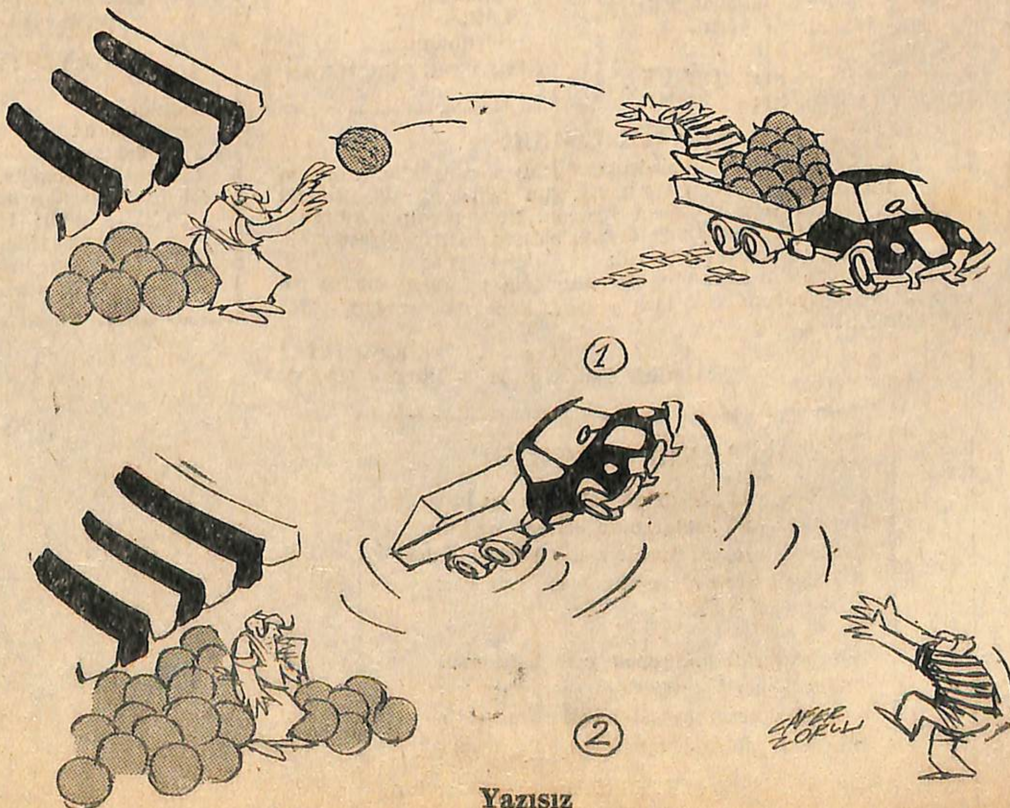
Bu izahatın sonunda Haydar beye inme inmiş, Nazif de koca evde tek otorite olmuştu. Artık odun depolarını, emlâkleri, dükkânları o idare ediyordu. İçgüveyliğinin adamakıllı tadını çıkaran Nazif'e oturduğu koltuktan hiçbir yere kıpırdayamayan Haydar bey homurdanarak bir şeyler söylemek istiyor, Nazif de inadına onun yüzüne karşı:

«— Zıııt Errrenköy!...» deyip geçiyordu.

Şimdi Nazif, meşhur Kuruodun Holdink'in tek sahibidir. Çünkü Haydar ve karısı da gittiler. İçgüveyliğinin, bir adamı bu kadar yükselttiği çok az kişide görülmüştür. Bunlardan biri de Nazif'tir.

Bravo Nazif...

Suavi SÜALP

Yazısız

Evlenmek

ERHAN TIĞLI

EVLENMEK, evli olmak, bir ev sahibi olmak, ikiyken bır olmak demektir. Ama bu devirde ev sahibi olmak çok zor, çoğu evliler yıllar yılı kiracıdırlar...

Kimi imam nikâhıyla evlenir, kimi resmî nikâhla, ağızdan çıkan bir «evet» sözü bağlar yıllar yılı kişileri, kördüğüm eder... Bekârlığı sultanlık olarak kabul ederler. Evlilik hakkında ise rivayet muhteliftir. Ama bence memurluktur evlilik. Başında bir âmirin vardır, niye geç kaldın, neredeydin, şunu niçin almadın, bunu neden yapmadın diye sorar durur, ne yapsan kurtulamazsın bu tatlı belâdan. Üstelik boykot, grev de yasaktır. Arada bir kaçamak yapabildin mi oh kekâh, yoksa işin iştir.

Kimisi, gündüz çifte hırlama, gece çifte horlama diye tanımlar bu nesneyi, kimi evlenmeden önce erkek konuşur, kadın dinler, evlenince kadın konuşur, erkek dinler, evlilik eskiyince ikisi birden konuşur, komşular dinler, diye espri yapar...

Refik Halit Karay ise: **«Evlenmek; her gün bir avuç su içmek için kendini kuyuya atmak olsa gerektir.»** der. Kimi şairler ve yazarlar aynı düşüncede olmalıdırlar ki hiç evlenmemişler, kimileri de Abdülhak Hâmit Tarhan gibi birkaç kere evlenmişlerdir. Hiç evlenmeyen şair ve yazarları merak ettinizse Hüseyin Rahmi Gürpınar, Yahya Kemal Beyatlı, Cahit Sıtkı Tarancı, Behçet Kemal Çağlar adlarını verebiliriz.

Kimi evlilikler gönül rızasiyle olur, araya aşk, flört, konuşma, buluşma, sevişme girer; kimi de —hele köylerde— zorla, parayla, başlıkla olur. İşte bakın evlenme çağındaki bir kız, elinden başka bir şey gelmediği için, annesine nasıl yalvarıyor:

«Dut dalında dut devşir
Altında kahve pişir
Aman annem canım annem
Beni dengime düşür...»

Bir zamanlar dillerden düşmeyen bir türkü vardı, adı: «Ana beni eversene». Bir başka türküde de modern evlilik şöyle taşlanır:

«Ak bıçak kara bıçak
Babam dükkân açacak
Evlenmeyin bekârlar
Naylon kızlar çıkacak.»

Bernard Shav: **«Kadın kısmı bir an önce evlenmeye bakmalı, erkek ise bekârlık devresini mümkün olduğu kadar uzatmaya çalışmalıdır.»** der. Bu bakımdan evlilik kızlar için nimet, erkekler için külfettir. Çünkü tuz torbası başına geçecektir...

Kızlar için bir de evde kalmak korkusu vardır. Bunun içindir ki kızlar süslenip püslenip erkeklerin gözüne çarpmaya çalışırlar, vakitlerinin çoğunu bu iş (!) için harcarlar. Bakın bir türküde ne deniyor bu olay üzerine:

«Sokaklar dolsun diye
İnsanlar görsün diye
Kızlar pazara çıkmış
Erkekler alsın diye.»

Sadece bununla yetinmezler, kendilerini reklâm da ederler. O da nesi demeyin, şu maniyi dinleyin:

«Dut dalına yaslandım
Rahmetten ıslandım
Ben anamın koynunda
Lokum ile beslendim.»

Evlilik resmen nikâhla başlar. Günümüzde nikâh dâvetiyeleri de ilginçleşmektedir gittikçe. Kimi ap aktır, kimi rengârenk, kiminin biçimi kitap, deftere benzer, kimi dört yapraklı yoncaya dönüşmüştür. Kiminde romantik resimler, çifte kalbler, oklar, oklavalar vardır. İçindeki çağrı yazıları da bir başka âlemdir. Kimi kıvanç duyar, kimi bahtiyar olur, kimi mutludur, kimi onurlandırmamızı ister, iltifat eder. Kimi özdeyişli, kimi şiirlidir. Hiç unutmam, nasıl unuturum, benimki de şöyleydi:

«Bağlanıyoruz artık resmen birbirimize
Sizi de bekleriz bu mutlu nikâh törenimize»

Geçen yıl bir nikâh dâvetiyesi aldım. Onda da şöyle yazıyordu: **«Özçelik ve İşman ailelerinin sahneye koyduğu, başrollerini Nebahat ve Vedat'ın oynadığı bir perdelik (Evlilik) adlı oyuna sizleri de bekleriz.»**

Geçenlerde bir nikâh dâvetiyesi aldım, çok hoşuma gitti. Ufak bir betik biçimindeydi bu dâvetiye. Birinci sayfada kız kaçıran, elinde tüfek bir köylü resmi vardı. Üçüncü sayfada **«Dostlara...»** başlıklı şu satırlarla karşılaşıyordunuz:

«Bu bir kuralmış kurtuluşsuz
El, ele verdik
He.. dedik...»

Beşinci sayfada da **«Çağrı»** vardı, şöyle yazıyordu:

«Evet deyip evleniyoruz
Mutluyuz ikimiz de
Gelin görün dostlar
Bu mutlu günümüzü
Salık veririz tümünüze»

Yedinci sayfada **«Son söz»** bulunmaktaydı. Orada da şöyle yazıyordu:

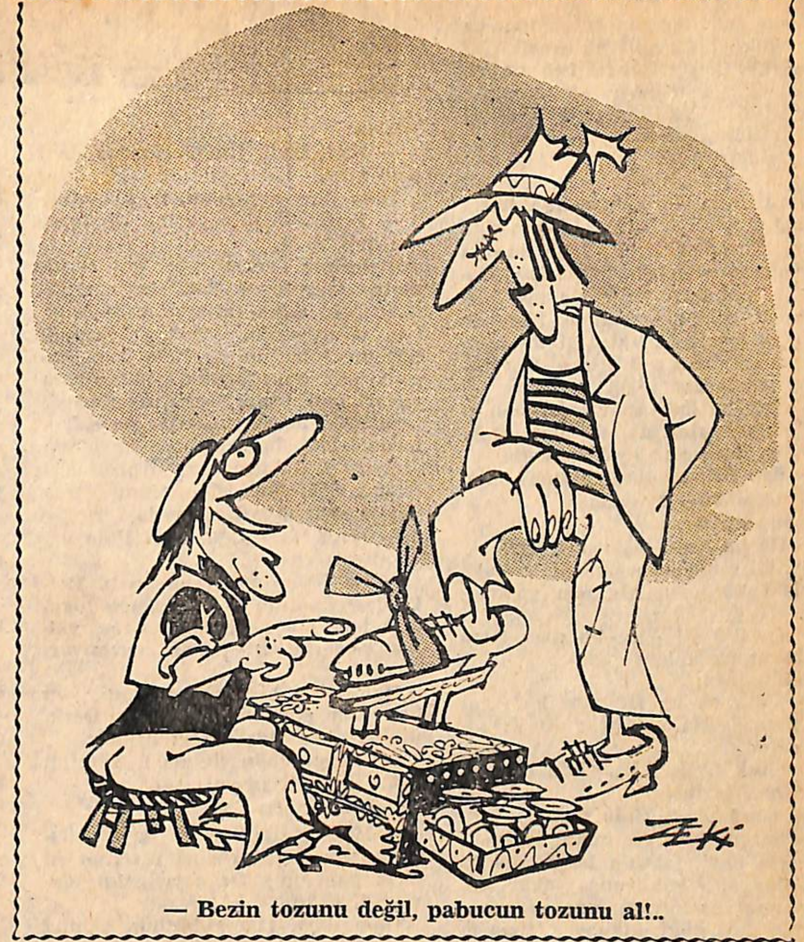
«Bu öyle bir batiktir ki
Para ile satılmaz
30/7/1972 Saat 21.00 de
Lise salonuna gelmeyen
Dost defterine yazılmaz.»

Son sayfa ise evlenen İ. Yılmaz ve Ayşen'in kendi ve annelerinin babalarının adlarına ayrılmıştı.

Geçenlerde evlenen bir öğretmen de nikâh çağırısının arkasına Atatürk'ün öğretmenleri öven bir özdeyişini yazarak Milli Eğitim Bakanı Özbek'in «öğretmenler Atatürk'ü bilmiyorlar» sözüne cevap vermiş, tepkisini dile getirmişti...

Yaa, işte böyle... Etki - tepki, övgü - yergi dolu bir nesnedir şu evlilik. Bir şairin dediği gibi: «Onunla da onsuz da yapılmaz»...

Erhan TIĞLI

— Bezin tozunu değil, pabucun tozunu al!..

SEÇME SÖZLER

* Çarparım haa... **Güneş.**
* Ben geçerken bir defasında herkes ayağa kalkmıştı. **Cenaze**
* Fazla alınan alkol uçak benzini gibidir. İçenler kendisini pilot zanneder. **Tekel İdaresi**
* Yerin kulağı kış günü işitmez. Çünkü çamurdan tıkanmıştır. **İstanbul Belediyesi**
* Bağrıma taş bastım, haberin olsun. **Çakmak**
* Dünyada en mütevazı para, kâğıt paradır. Bir cepte ne kadar kalabalık olursa olsunlar, ufaklık para gibi ses çıkarıp ukalâlık etmezler. **Cüzdan**

— Nihayet başbaşa kalabildik!

SEÇME SÖZLER

* Çarparım haa... **Güneş.**
* Ben geçerken bir defasında herkes ayağa kalkmıştı. **Cenaze**
* Fazla alınan alkol uçak benzini gibidir. İçenler kendisini pilot zanneder. **Tekel İdaresi**
* Yerin kulağı kış günü işitmez. Çünkü çamurdan tıkanmıştır. **İstanbul Belediyesi**
* Bağrıma taş bastım, haberin olsun. **Çakmak**
* Dünyada en mütevazı para, kâğıt paradır. Bir cepte ne kadar kalabalık olursa olsunlar, ufaklık para gibi ses çıkarıp ukalâlık etmezler. **Cüzdan**

«Peki, iki onnuğun accığıynan balık aldık yidik, nolacak şincik? Yimeseydik keşgi balığı, heç de gözel deeldi. Gaç guruş ki şincik cebimdeki?... İki onnukdan esildi, amma kötü iş haaa...»

Uyudular...

* * *

Harç, kum, kireç, çimento, taş... Temel başladı o hafta. İki de usta geldi, Karadeniz'li. Biri bir baştan başladı yamağıyla, öteki öte baştan... Halo dayı ve İdiris taş taşıyorlardı. Diğer işçilerden ikisi de harç taşıyorlardı. İki kişi de harç karıştırıyorlardı... Bir ara Karadeniz'li ustalardan biri:

— Hay bu ihdiyarı goyun su hortumunun başina da, deyince, Halo dayıdan önce Sarıbıyık konuştu:

— Sen bakma onun yaşına, dayının maşallahı var, dedi.

İnanmadı usta:

— Ha bu nasıl taş taşıy? dedi.

Dikildi onun karşısına Halo dayı, yerdeki kocaman bir taşı göstererek:

— Galdıri mi oğul bu daşı, hem de burnuma gadar? dedi.

Güldü usta:

— Sona da uy fituğum ha?

Anlamadı Halo dayı:

— Ne?

— Fituk fituk... Bi çikdu mi, goyamazsın yerine.

Yine anlamadı Halo dayı:

— Ne çıkdı mı goyamam yerine?..

— Ha dayi, insanin burasinda fituk olur, agir kaldirunca, çıkay, ondan sonra da koyamaysun yerune...

Halo dayı yüklendi taşı... Usta atıldı tuttu:

— Dayi, dedi boşver yiğutluğu, biz çok gördük senin kibusunu, neden dersen Garadenuz uşağuyuk...

Harç çekenlerden biri, ustanın yanına yaklaştı:

— Peki, dedi, sen goyuyon mu on lira, ben de goyum on lira, Halo dayı daşı galdırırsa, senin onnuk benim, tamam mı usda?

Usta:

— Hadi canum sen de, oynadamaz bile yerunden, dedi.

— Goy sen onnuğu napacan?

Sarıbıyık:

— Yahu, dedi, boşverin, haydi işinizin başına.

Usta, çıkardı cebinden onluğu:

— Çikardum, dedi.

— Ben de, dedi amele...

Sonra ikisi birden Halo'nun gözünün içine baktılar. Amele:

— Haydi Halo dayı, dedi, rezil et şu lâzı, galdır şu daşı da görsün...

Onluklar Sarıbıyık'ın elindeydi. Halo dayı, avuçlarını tükrükledi, çömeldi, taşı şöyle bir ırgaladı. Sonra, tüm gücünü bileklerine verdi. Taşı her yanından iyice yakalamıştı. Şimdi kuvvetin yarısını dizlerine verdi. Şayet bu tempoyla ayağa kalkabilirse, taş kendiliğinden göbeğinin hizasına gelecekti ki, ondan sonra burnunun ucuna dek kaldırmak kolaylaşacaktı. Dizlerini ve karnını iyice öne vererek kalkmaya çalıştı.

(Basın: 60686 - A . 21458 — 123)

HALO DAYI

MUZAFFER İZGÜ

Usta:

— Hadi hadi, fituğu çikacak daa, dedi yine.

Halo dayı anlamamıştı, kızarak:

— Benim hiçbir yerim çıkmaz, korkma, dedi.

Dizlerinin üzerinde bir kaç santimetre doğruluyor, fakat taş ağır olduğu için daha fazla doğrulmasına izin vermiyordu. Boncuk boncuk terlemeye başlamıştı Halo dayı. Kırışık göz kapaklarının yanlarından yuvarlanan terler, kırmızı elmacık kemiğinin üzerine, oradan da sakallarının içerisine akıyor, kaybolup gidiyordu. Yılmadan deniyordu Halo dayı... Herkes işi bırakmış, Halo dayıyı seyrediyorlar, arada bir:

— Hadi Halo dayı, hadi Halo dayı, diyorlardı...

İdiris babasının yanındaydı. Belki de babasının kaldıracağına inandığı için hiç heyecanlanmıyor, yalnız gözlerini iri taştan ayırmıyordu...

Halo dayı, bir daha yekindi, bu kez tüm gücünü vermişti... Derin derin soluk aldı... Seyredenler:

— Yaşşa dayı, de dayı, görelim dayı! diye bağırıyorlardı.

Bahse girişen de:

— Hadi gözünü sevem dayı, vallaha billâha hepsini sana verecem şu lâzın parasını... De dayı, galdır dayı... diyordu.

Halo dayı, taşı göbeğinin yanına dek getirmişti... Şimdi son bir hamleyle bu kez burnunun dibine getirecekti... Şayet elinde taş olmasa, Tanrıya dua eder bir hali vardı Halo dayının. Ellerini iki yana doğru açmış, yüzünü havaya kaldırmış, dudaklarında bir tıpırtı, gittikçe yükseltiyordu taşı... Sonunda taş kalktı, kalktı, boyun hizasını geçti, ağzı geçti, burnunun hizasına geldi... Hep birden bağırdılar:

— Yaşa dayım! diye...

Halo dayı, ustanın gözüne baktı, sanki, daha ister misin, kaldırayım mı der gibicesine, ondan sonra bacaklarını bir sıçrayışta geriye doğru çekerek taşı yere bıraktı. Amele koştu, Sarıbıyık'ın elindeki yirmi lirayı aldı, kendi parasını cebine soktu, ustadan aldığı on lirayı Halo dayıya uzattı:

— Al dayı!...

Soluyordu Halo dayı:

— Bu ne ki? diye sordu.

— Biz bahse girmişdik usdaynan, ben gazandım, onnuk senin.

— Kim verdi bu parayı?

— Bu usda verdi...

Halo dayı, amelenin elinden parayı aldı, tekrar ustaya uzattı:

— Al oğul paranı, dedi... Yannız deme Halo dayına ölmüş diye, sona deme Halo dayına, öküz parası gazanamaz diye...

Amele kızdı:

— Dayı yaa, dedi, niye veriyon o parayı geri, o senin hakgındı...

Şaşmış kalmıştı usta, Halo dayının uzattığı parayı cebine sokamamış, aptal aptal bakıyordu ihtiyarın yüzüne:

— Pelivandur maşallah, dedi...

Halo dayı güldü:

— Hani çıkdı mı ötemiz berimiz? diye sordu.

Usta, ameleye uzattı tekrar onluğu:

— Gidesun daa, alaysun bununla portokal, yiyelum...

Amele koşarak gitti, bir kesekâğıdı portakalla geldi. Halo dayı'ya iki tane verdiler amma, o birini yedi, birini de oğluna verdi. Usta hâlâ şaşkın gözlerle Halo dayıya bakıyordu. Sonunda dayanamadı, Sarıbıyık'a sordu:

— Ne yemiye vereysun Halo dayiye?

Sarıbıyık:

— Şey, dedi, bizim patron Recai bey...

Halo dayı aldı lâfı:

— Sağolsun ağa, herkeşden yedibuçuk eksik alsın, o ihdiyardır nece olsa, demiş...

— Ne? dedi usta. Sonra Sarıbıyık'a döndü:

— Niye herkeşden yedubuçuk azdır daa?...

— Eee, dedi Sarıbıyık, deminden beri çene yaa, bırakın da çeneyi, işe bakın.

Usta, dikleşir gibi konuştu:

— Ulan Saribiyyuk, dedi, biz burda metrekup hesabi çalişayuz, canimuz isder çalişuruk, canimuz isdemez çalişmayuz...

— İyi amma, dedi Sarıbıyık, ameleler yevmiyeli...

Usta, tekrar temelin başına dönerken, başını kıvırdı:

— Amma iş ha, dedi. Herkeşden yedubuçuk eğsuk...

O sırada bir korna sesi duyuldu. Recai bey gelmişti. Sarıbıyık, hemen elbisesinin düğmelerini ilikledi, her zaman olduğu gibi, kapı iti pozunu takınıp, boynunu eğerek patronun yanına vardı, arabanın kapısını açtı:

— Hoşgeldiniz Recai bey, dedi.

Patron, arabadan indi, ellerini arkasında kenetleyerek, taşların üzerinden çıktı ve temelin başlandığı yere geldi. Usta:

— Merhaba Recayu bey, dedi.

— Merhaba İbrahim usta... Nasıl gidiyor?...

— İyi gidiyor... N'oldi öteki inşaat?

— Yarım.

— Neden?

— Eee çatal kazık...

— Zordur çatalin gazigu... Batir batir batmaz yere.

O sırada Halo dayı, oğluyla beraber kocaman bir taş getirmişlerdi ustanın yanına. Usta:

— Goy oraya Halo dayi, goy, dedi sonra patrona döndü:

— Maşallahi vardir daa Halo dayinun... Dutar naa şu gadar taşi, galdurur boynunun hizasına...

Patron, Halo dayının arkasından baktı:

— Memnunuz dayıdan, dedi.

O anda Sarıbıyık hemen uzaklaştı oradan, arka cebinden çıkardığı mendiliyle arabanın camlarını silmeye koyuldu Arada bir, işçilere de bağırmayı unutmadı:

— Gayret edin biraz gayret!...

Patron, ustaya bir sigara uzattı, sonra öteki ustaya... Oradan, işçilerin yanına gitti, onlara da birer sigara uzattı. Hepsi de aldılar. Yalnız İdiris, aldığı sigarayı babasına verdi. Recai bey:

— Oğlan içmiyor galiba? dedi.

— İçmiyor beyim...

— Nasıl memnun musunuz kaldığınız yerden?

— Sayenizde beyim... Çok şükür Allah'a, iki haftada, öküzlerin ikisinin de guyrukları çıkdı...

Güldü Recai bey...

Öteden usta bağırdı:

— Beey, dedi, dayının yemiyesine biraz zam yapaysun, çalişulmaz bu paraynan?

Patron, Halo dayıya döndü:

— Az mı yirmi lira? dedi...

Halo dayı:

— İki onnuk? dedi.

— Evet iki onluk...

Demek iki onluktu ha patronunun verdiği!... Halo dayının her yanı titredi bir anda, mırıldandı:

— İki onnuk?

— Evet, yirmi lira... Yetmez mi dayı?

— Yiter oğul yiter, sağol... Allah kesene bereket vere... Oğlanınki de iki onnuk?

— Yirmi lira...

Şöyle bir bakış attı Sarıbıyık'a. Camları hohluyor, sonra hızlı hızlı siliyordu... Arada bir de, patrondan tarafa bakıyordu...

— Seni hınzıır, seni lâiin, diye iç geçirdi Halo dayı...

Patron, çok fazla durmadı. Biraz taşların başında durdu, biraz harç karanların yanında, sonra arabasına yürüdü. Sarıbıyık arabanın kapısını iki büklüm açtı, bir selâm çaktı, araba uzaklaştı... Halo dayı, deli gibi koştu Karadenizli ustanın yanına:

— De gurban, senin aklın erer hele, iki hafda, dedi, yirmiden yedibuçuk benim eğsik, beş bangnot oğlanın eğsik, ikisi eder bi onnuk, bi de ikibuçukluk. Şindi biz çalışdık, altı altı daha oniki gün, bi hesabet hele, hakgımız ne Sarıbıyyık'da?

Usta:

— Anlamadım ki dayi? dedi.

Halo dayı, baştan bir daha anlattı. Sonunda usta, kalemi kâğıdı çıkardı, hesaplamaya başladı. O sırada Sarıbıyık yanlarına geldi:

— Dur bakalım usta yahu, dedi, daha şurda üç metre taş örmedin, hesaba başladın.

Usta da kızmıştı Sarıbıyık'ın yaptığına:

— Ha bakaysun, bu hesap başga hesapdur, senin metrekupunu hesap edeyuuum.

Sarıbıyık:

— Hadi bakalım Halo dayı, sen işine.

Halo dayı, ters ters baktı Sarıbıyık'ın yüzüne:

(Devamı var)

• Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası •

SAHİBİ: Ergin Ortaç, Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, Sekreter: Selâmi M. Yurdatap, Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası. ABONE BEDELİ: Yıllığı 75, altı aylığı 37.50 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 150, altı aylığı 75 lira. İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul.

Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 150 kuruştur.

(Basın: 60686 - A . 21458 — 123)

— Hâlâ çıplaklar kampına gelmedik mi?..

Keman sesi!

Alt katta oturan kiracı, onun üstündeki dairede oturan orta yaşlı madamın yolunu kesti:

— Madam Roza, bir kaç haftadır keman çaldığınızı işitmiyorum, rahatsız mı idiniz yoksa?..

Madam, başını salladı:

— Hayır, sıhhatim yerinde, yalnız keman çalmaktan bana usanç geldi...

Beriki hemen cevabı yapıştırdı:

— Kemanınızın sesi sizi de rahatsız etmeye başladı deseniz!...

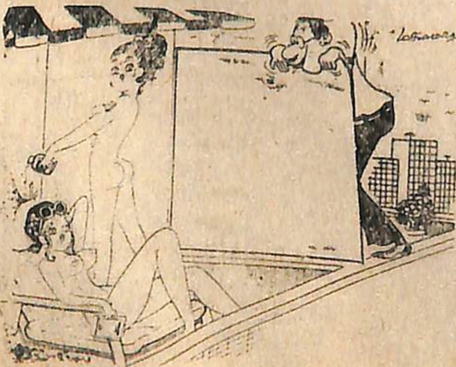

— Neyse ki herkes onun gibi yapmıyor!..

Teselli

Kümeste:

— Üzülme, diyordu horoz yanındaki tavuğa. Yumurtlayamıyorsan, evlâdı mânevi bir yumurta alırız.

— Yaz bekârı olduğu nasıl da belli!..

Otobüste çapkınlık

Otobüs son derece kalabalıktı. Ama mösyö Dupont'un keyfine diyecek yoktu. Zira yanında genç ve güzel bir kadın oturuyordu. Üstelik kadın memnun da görünüyordu. Ara sıra da biribirlerine gülümsüyorlardı. Ne yazık ki madam Dupont'un durumu iyi değildi. Kocasından az ötedeydi ve hiç de sempatik olmayan bir erkekle burun burunaydı.

Otobüs durunca, genç kadın inmeden önce M. Dupont'a şiddetli bir tokat atarak:

— Bu size bir kadını hunharca çimdiklemenin cezası!... diye bağırdı.

Yanağında şimşekler çakan Dupont hayretle, karısına dönerek:

— Yemin ederim ki bu kadına çimdik atmadım, diye kekeledi. Karı çıldırdı mı ne?!.

Madam Dupont tasasız bir gülümsemeyle:

— Merak etme şekerim, dedi. Onu ben çimdikledim!...

Tuhaf hikâyeler

İki yaşlı adam Londra'da bir kulüpte oturuyorlardı. Biri, yanındaki adamın kâh kahkahalarla güldüğünü, kâh sadece başını ciddiyetle salladığını görünce merakla sordu:

— Sizi böylesine eğlendiren şeyin ne olduğunu öğrenebilir miyim?

Adamda cevap hazır:

— Kendi kendime tuhaf hikâyeler anlatıyorum.

— Tuhaf şey! Peki ara sıra neden başınızı sallıyorsunuz?

— Eskiden bildiklerime rastlayınca onları tekrarlamamam için.

Hastanelik

Adamın biri yabancısı olduğu bir kasabada otomobilini sürerken yolunu kaybetmişti. O sırada rastladığı bir köylüye yaklaşarak:

— Babalık, hastaneye gitmek için hangi yolu takip edeyim? diye sordu.

Köylü kızmıştı:

— Bir daha bana «Babalık» diye hitap edersen, seni dosdoğru ben hastanelik ederim, dedi.

Büyük suç

Bir genç kız, annesine:

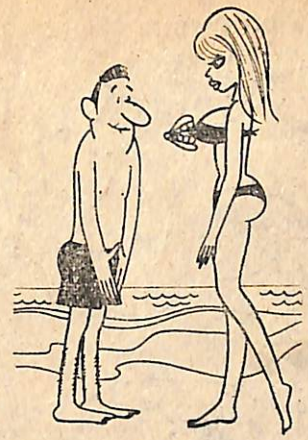
— Georges'la nişanımı bozdum, dedi.

— Niçin? diye annesi sordu.

— Bana bir tavşan verdi.

— Bu bir suç veya kötü bir şey değil ki!

— Öyle deme anne, omuzlarımın üstüne vizon diye koyduğu kürk meğer tavşanmış!...

Yazısız

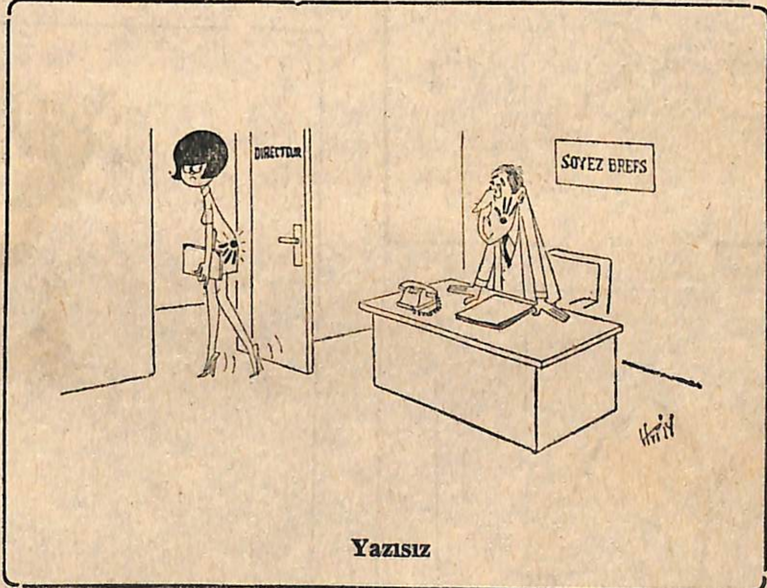
Seksoloji dersi

İsveç'te son derece güzel bir öğretmen, o sabah sınıfta bir öğrencisinin yerinde oturan yaşlı bir adam gördü. Adam:

— Oğlumun yerine ben geldim, dedi.

— Oğlunuz hasta mı? diye öğretmen sordu.

— Hayır, ama ondan bugün ilk seksoloji dersini vereceğinizi işitince, tecrübelerimden sizi yararlandıracağımı düşünerek geldim.

Yazısız

Ne önemi var!

Sinyor Alberto, akşam evine gelince, karısının iki gözü iki çeşme ağladığını gördü.

— Neyin var? diye sordu.

— Hastalandım, dedi kadın. Ateşim sabah 39'du. Bir saat sonra 40'ın üstüne çıktı. Ve hâlâ da yükselmekte... Neredeyse derece çatlayacak... Çok korkuyorum.

Koca, güven verici bir gülümsemeyle:

— Buna üzülmene hiç de lüzum yok, dedi. Alt tarafı bir derece... Çatlarsa çatlasın kaç paralık şey ki!

Amatör romancı

Genç kız, roman yazmaya heveslenmişti. Yalnız onu nasıl sonuçlandıracağını bilmiyordu. Ünlü bir yazardan fikir danışmaya gitti.

— Üstad, bana ne tavsiye edersiniz? Romanın kahramanı sevdiği kızla evlenmeli mi?

— Bu sizin kitaba vermek istediğiniz havaya bağlı.

— Ne gibi?

— Neşeli bir roman olmasını istiyorsanız, kahramanınız bekâr olsun, şayet acıklı olmasını istiyorsanız kahramanınızı evlendirin.

Hazırlık

Bir genç, kız kardeşine şu telgrafı çekti:

«İmtihan kötü geçti, babamı hazırla»

Kız kardeşi ona telgrafla şu cevabı verdi:

«Babam hazırlanmış zaten, sen hazırlan.»

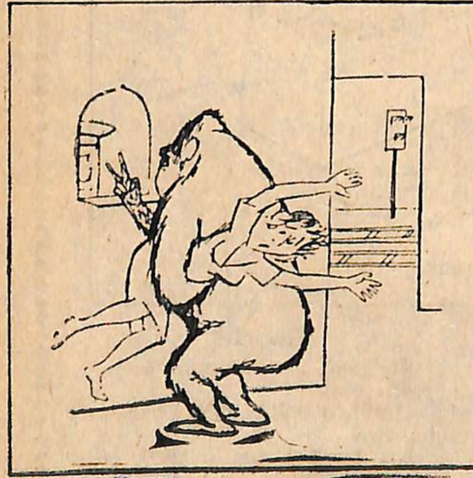

Yazısız

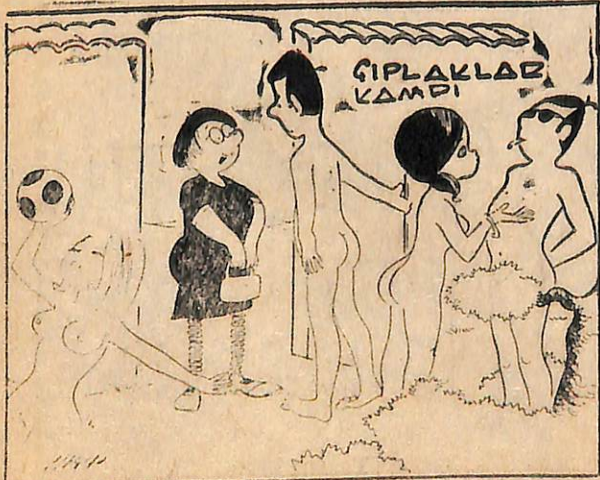
Dünya Karikatürleri

YAZISIZ

YAZISIZ

OH, HAYIR... ÜYE OLMAYA DEĞİL, SADECE BİR GÖZ ATMAYA GELDİM!..

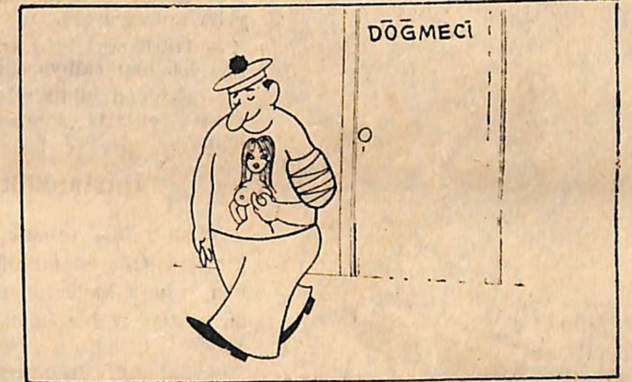
-NASIL, TELEVİZYONUN EKSİKLİĞİNİ ARAMIYORSUNUZ YA?!..

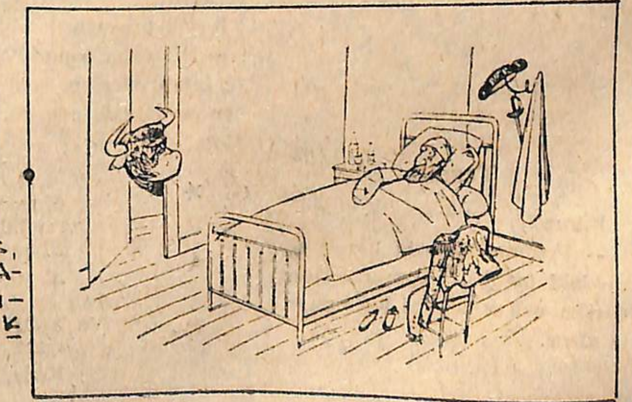
-İŞTE BÖYLE ARKADAŞ, ÇIPLAKLAR KAMPI BÖRSAYA BENZER... BAZILARI DÜŞÜK, BAZILARI YÜKSEKTİR!..

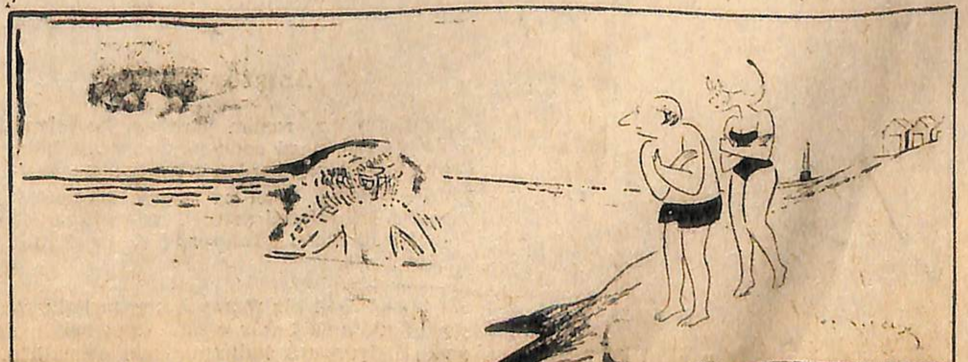
-BANA BAK, TATİLDE İSTEDİĞİNİ YAP DEDİMSE, BU KADAR DA DEĞİL!..

YAZISIZ

YAZISIZ

-DE... DE... DENİZ... ÇO... ÇOK... SI..SI... SICAK!

TÜRKİYE
VAKIFLAR
BANKASI

REFAH VE
SAADETİNİZİN
KAPISI!

Vadeli 50, Vadesiz her 100 Liraya bir kura numarası, paranıza emniyet, işlerinizde kolaylık istikbalinizde garanti,

TÜRKİYE
VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 60872 - A - 201212 — 124)

GELECEK HAFTA

Sevgili okurlarımız,

Büyük ilgi gösterdiğiniz onüç sayılık «ARANIYOR» Yarışmasının onüçüncüsünü gelecek hafta yayımlarken, sizlere iki «ARANIYOR» kuponu birden sunacağız. Böylece iki kur'a hakkı elde edecek, yarışmaya

ÇİFTE ŞANS

ile katılabileceksiniz.

Onüç sayılık «ARANIYOR» Yarışması sonunda doğru cevap veren okurlarımız arasında noter huzurunda kur'a çekilecek, «ARANIYOR» Yarışmasının onüçüne de doğru cevap veren

10.000 Lira

kazanacaktır.

Ayrıca, 12, 11, 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 doğru cevap veren okurlarımız da çeşitli para ikramiyeleri kazanacaklardır.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz.

"ARANIYOR"da

ÇİFTE ŞANS

Gelecek hafta Akbaba'da

konut
ve
bankacılık
işlerinizde

evinizin
bankası

herkesin
bankası

TÜRKİYE
EMLAK KREDİ
BANKASI

(Basın : 60848 - A - 20167 — 125)

Akbaba

ARANIYOR

BULANA 10.000 LİRA

KUPON No 12

JOHN BAKER ŞEHRİN EN ZENGİN ADAMIDIR. ALTIN MADENLERİNİN SAHİBİ VE GÜZEL BİR DE KIZIN BABASIDIR. BAZI KİMSELER MADENLERİNE BAZILARI DA KIZINA GÖZ KOYDUKLARINDAN DÜŞMANI ÇOKTUR.

O AKŞAM JOHN BAKER HEP KAZANIYORDU. FAKAT MEÇHUL BİR KURŞUNLA ŞANSI BİRDEN DÖNDÜ. ŞERİF DÜŞÜNÜYOR: KATİL KİM?.. SOLDAKİ SİNYOR ALFANDEZ Mİ? ORTADAKİ BİLL POWER Mİ? YOKSA SAĞ BAŞTAKİ ŞİŞKO TOM MU? KAATİL KİM?...

